JIPF

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

Nr 3, Oktober 2021

Ben & Jerry's

Vin och andra varor

Bilder av ockupationen

Ledare

Detta blad bjuder återigen på tung läsning. Bosättningarna expanderar och övergreppen på palestinierna tar allt grövre former t.o.m. som bosättarpogromer med välvilligt understöd av israelisk militär. Palestinierna ska bort från Area C. Allt detta medan den nye ministerpresidenten Bennet propagerar för sitt koncept ”att krympa konflikten”, så att den blir ännu osynligare för omvärlden. Och han lyckas. Palestinierna nämns inte ens längre på dem internationella högtidssammankomsterna. JIPF kämpar dock oförtrutet vidare. Den nya israeliska koalitionsregeringens politik diskuterades i en av JIPF genomförd paneldebatt med titeln ”Israel efter valen - Fred i sikte?” på bokmässans Globala Torget i Göteborg. Debatten kan ses i https://www.youtube.com/watch?v=0x2V-RZvPiI . En annan paneldebatt med JIPF hade rubriken ”Är Israel en apartheidstat? Om lag och rättvisa i Israel” (https://www.youtube.com/watch?v=knBy_eJRipQ). B’Tselem och Human Rights Watch har redan besvarat denna fråga med ett rungande ja. Yuval Noah Harari, professor i historia på Hebreiska universitetet i Jerusalem och världsberömd författare, använder inte begreppet apartheid, men han skriver i sin Jom Kippur-krönika i Yediot Ahronot den 10 september på hebreiska (https://www.ynet.co.il/news/article/r1eufsdmf) i engelsk översättning (https://middleeast.in-24.com/News/304857.html) bland annat: ”.. de härskande i Israel har gått från en tvåstatslösning till en treklasslösning. De förutser ett land mellan havet och Jordanfloden, där tre typer av människor kommer att bo: judar, som kommer att åtnjuta alla rättigheter; Typ A-araber, som kommer att ha några rättigheter; och typ B-araber, som nästan inte kommer att ha några rättigheter ... det verkar som att de flesta judarna i Israel föredrar att det är så det ska förbli. För evigt.”

Nyligen har den Internationella konferensen om antisemitism ägt rum i Malmö under svensk ledning, som tyvärr har anammat den Internationella Holocaust Remembrance Alliance (IHRA) definition av antisemitism. Med anledning av denna konferens fick JIPF:s talespersoner Dror Feiler och Staffan Granér den 11 oktober en debattartikel publicerad i Göteborgsposten (https://www.gp.se/debatt/skilj-p%C3%A5-legitim-israelkritik-och-judehat-1.56651867?fbclid=IwAR1FJAQTtiJdfZKz4nLKxRQ8JxEO8fI8O_iTJLUcxxkfqcBc3W2TbBGpq8o)

Tyvärr har vår redaktionsmedlem Per-Ivar Glaser nyligen got bort i cancer. Som grafisk formgivare och typograf stod han för JIPF bladets layout. Hans bortgång lämnar en lucka, som redaktionen försöker fylla ut så gott det går. Finns det någon bland våra läsare, som skulle kunna hjälpa till?

Ilan Cohen, redaktör

Redaktion: Ilan Cohen, Jakub Srebro och Jorge Buzaglo

I detta nr:

Ledare 2
Inbjudan till Chanukkah 3
EJJP om Ben & Jerry's 4
Följ Ben & Jerry's exempel! 6
Rätten att protestera utsätts för fara vid Israels motreaktion mot Ben & Jerry's. 7
En strid om vinetiketter avslöjar Kanadas stöd till israelisk ockupation 10
Vi Google- och Amazon-anställda fördömer Nimbus projektet 14
Hur Beita blev en förebild för palestinskt motstånd mot Israel 16
Ja, de som flyr från palestinska fängelser är frihetskämpar 22
Intrång i hemmen och felaktiga arresteringar: Vad händer en palestinier som skyddar sin mark 25
Bosättarvåld och militärens medbrottslighet kan inte skyllas på en enskild israelisk general 32
Terror på Västbanken om sabbaten 34
Media Skiter i den Israeliska Arméns Dödspatruller 38
Ni vill rapportera om bosättarvåld? Då kan ni snart komma att bli föremål för en utredning 40
Kan vi hysa medkänsla bara för en sårad israelisk soldat men inte även för dagens offer i Gaza? 47
Palestinskt-israeliskt initiativ sänder 60 ton med humanitärt bistånd till Gaza 50
Att sluta finansiera "ideell" rasism från New York till Palestina 53
Israels nya president, liberala sionisters älskling, säger att våldsam religiös bosättning ligger i ´mitt DNA´ 58
Bennett's Responsibility 61
Most Israeli citizens 62
POLITISK PROGRAM 63
VERKSAMHETSPROGRAM 63

Inbjudan till Chanukkah

till efterlängtad livslevande JIPF Chanukkah knytkalas

Söndag den 5. December kl. 15

Obligatorisk anmälan med info om antal deltagare och om medhavd maträtt till Anja Emsheimer (anjems@gmail.com)

Lokal: Centrala Stockholm, adressen meddelas efter anmälningen

EJJP om Ben & Jerry's

EJJP har skrivit till Unilever PLC till stöd för Ben & Jerry´s beslut att sluta sälja sin glass i de israeliska bosättningarna på Västbanken.

Den 19 juli 2021 meddelade Ben & Jerry´s International att man skulle sluta sälja Ben & Jerry´s glass i de israeliska bosättningarna på Västbanken. Deras israeliska producent har vägrat att gå med på det så Ben & Jerry´s tänker om 18 månader teckna avtal med en annan producent, när det nuvarande produktionsavtalet upphör. Försäljningen planeras att upphöra då.

Men Ben & Jerry´s ägs helt och hållet av Unilever. Den israeliska regeringen har börjat utöva påtryckningar på Unilever att upphäva Ben & Jerry´s beslut. Israeliska ledare började omgående att högt och ljudligt anklaga Ben & Jerry´s för antisemitism, dubbelmoral och mycket annat.

Fastän många företag, en del mycket stora, har slutat att göra affärer i bosättningarna, är Ben & Jerry´s det första vitt kända internationella varumärket som har tagit detta steg. Så länge som Unilever inte stoppar dem, skulle det kunna få ett stort inflytande på allmänheten i en rad länder. EJJP kommer att fortsätta att påverka Unilever så länge som deras ståndpunkt är oklar.

EJJP:s brev till Unilever

den 6 september 2021

Alan Jope, verkställande direktör,
c.c. Ritva Sotamaa, chefsjurist och gruppsekreterare
Unilever PLC

Bäste Herr Jope,

Vi är en sammanslutning av 10 nationella judiska grupper i hela Europa som stödjer palestinska rättigheter och motsätter sig den israeliska ockupationen av palestinsk mark. Vi skriver för att ge stöd åt Ben & Jerry´s beslut att sluta sälja sin glass i de israeliska bosättningarna i östra Jerusalem och på Västbanken. Ben & Jerry´s har vägrat att låta sitt goda namn användas för att ge sken av normalitet till bosättningarna, ockupationen och det apartheidliknande system som Israel har skapat på Västbanken.

Vi är säkra på att den israeliska regeringen har berättat för er att östra Jerusalem är en del av Israel och att Västbanken är ”ett omstritt område”, inte ”ockuperad mark”. Sen lär den ha sagt att Fjärde Genèvekonventionen

alltså inte är giltig och att bosättningarna inte är illegala. Det har varit Israels självvalda version av relevant internationell lag sedan 1967.

Men som Ms Sotamaa säkerligen har talat om för er, är Israel inte en certifierad uttolkare av internationell rätt. Den uppgiften tillfaller Förenta Nationernas säkerhetsråd och den internationella domstolen. Säkerhetsrådet har sedan 1967 varit tydligt med att områdena inte är en del av Israels suveräna territorium och därför är ockuperade, att Fjärde Genèvekonventionen är tillämlig och att alla bosättningarna är illegala enligt internationell lag. Alla länder har gett sitt stöd till denna ståndpunkt ända sedan dess, utom Israel självt och USA under president Donald Trump.

Domstolen bekräftade sin ståndpunkt i sitt rådgivande beslut 2004 ”Juridiska konsekvenser av att bygga en mur på det ockuperade palestinska territoriet”. Säkerhetsrådets resolution 2334 antogs enhälligt med undantag för USA som lade ner sin röst, och i sin helhet upprepad i december 2016. Förutom att bosättningarna är illegala, vill vi hävda att ockupationen i sig har blivit illegal på grund av sin längd och Israels uppenbara avsikt att behålla stora delar av det ockuperade territoriet.

Ben & Jerry´s är inte ensamma om sitt beslut att inte bedriva affärer med bosättningarna. Sedan 2011 har 68 företag, 91 kommuner, offentliga organ eller nationella regeringar och 33 kyrkor slutat att göra affärer med bosättningar eller andra företag som gör affärer med bosättningar, eller har avbrutit kontakten med företag som gör affärer med bosättningar. Två domstolsbeslut har också tagits att produkter från bosättningar måste märkas som sådana eftersom bosättningarna inte är en del av Israel.

Det symboliska i Ben & Jerry´s beslut kommer att uppmuntra fler företag att följa detta exempel, vilket skulle sända ett budskap till Israel att man inte för alltid kan agera som om man står över lagen. Unilever kommer att stärka sitt anseende som ett socialt ansvarsfullt företag om man stödjer Ben & Jerry´s beslut och även mer än så om man följer det med alla sina andra produkter.

Högaktningsfullt,
Dror Feiler, Ordförande för EJJP, Judar för Israelisk-Palestinsk Fred (Stockholm)
Arthur Goodman,

https://www.ejjp.net/lobbying-by-letter/ejjp-lobbies-unilever-stop-selling-ben-jerrys-ice-cream-in-the-settlements/

Översättning: Anja Emsheimer

Följ Ben & Jerry's exempel!

I ett uttalande den 19 juli förklarar den välkända glasstillverkaren Ben&Jerry's att man planerar sluta saluföra sina produkter inom de av Israel ockuperade palestinska områdena. Beslutet, som träder i kraft när de nuvarande kontrakten i Israel går ut nästa år – och som inte berör försäljning inom själva Israel – grundas på insikten att verksamhet på ockuperat område är "mot företagets principer".

Medan initiativet hyllas av palestinierna och den internationella opinionen, har det väckt stor vrede inom den israeliska regimen. Enligt Israels högerextreme premiärminister, Naftali Bennett, har Ben & Jerry´s nu förklarat sig som "en anti-israelisk glass", utrikesminster Yair Lapid menar att man gör sig skyldig till "en avskyvärd kapitulation för antisemitism" - och enligt nytillträdde presidenten Isaac Herzog rör det sig om "en ny typ av terrorism" med målet att "underminera existensen av staten Israel". Palestinska ledamöter i det israeliska parlamentet stöder dock beslutet och ledaren för "Arablistan", Ayman Odeh, uppträder på Facebook ätandes Ben & Jerry´s glass. Grundarna av företaget, Ben Cohen och Jerry Greenfield - som själva inte längre sitter i ledningen - är stolta över beslutet som de ser som förenligt med företagets "progressiva värden" och "konceptet med rättvisa och mänskliga rättigheter, hjärtefrågor inom judaismen".

Hoten om bojkott och sanktioner är kanske det som mer än någon-ting annat skrämmer den israeliska ledningen. Det var sådant som starkt bidrog till att apartheidregi-men i Sydafrika föll ihop, och israelerna har lagt ner stor möda på att bekämpa den internationella BDS-rörelsen - för **B**ojkott, **D**esinvesteringar och **S**anktioner – riktad mot Israel så länge ockupationen och det apartheidliknande förtrycket av palestinierna består. Den fram till nyligen justitieministern, ultrakonservativa Ayelet Shaked – som liknat palestinska barn vid "ormar" vars mödrar borde dödas – planerar nu att försöka aktivera lobbyister i USA att stoppa försäljningen av Ben & Jerry´s produkter där. Ett antal del-stater i USA har antagit lagar som "förbjuder" BDS – dock inte delstaten Vermont, där Ben & Jerr´s har sitt huvudkontor.

Ben & Jerry´s är inte det första, eller enda, företag som beslutat avstå från kontakter med de olagliga israeliska bosättningarna på palestinsk mark. 2018 förklarade Airnb att man slutar erbjuda boenden på ockuperade områden – ett beslut som man dock senare backade från. En rad banker och företag – senast den norska pensionsfonden KLP – har i all stillhet dragit sig ur samarbeten med företag som är inblandade i ockupationen, och självaste McDonalds vägrar nu öppna filialer i bosättningarna. Enligt EU-domstolen

måste numera produkter tillverkade på ockuperat område märkas som sådana – och inte som tillverkade i Israel.

Förra året svartlistade FN:s Råd för Mänskliga Rättigheter 112 företag med verksamhet i bosättningarna. De flesta är baserade i Israel, men bland de övriga finns företag som Booking.com, Trip Advisor och Motorola. Volvo förser bosättarna med bepansrade bussar, och Volvomaskiner river palestinska hem. ABB och Atlas Copco har av den undersökande israeliska gruppen ”Who Profits” beslagits med olika aktiviteter relaterade till bosättarindustrin.

Den 17 juni förklarade israeliska ”Elbit Systems” att man nu planerar öppna en filial i Sverige. Enligt företaget är ”Sverige en viktig marknad för Elbit Systems” och ”en grundsten för vidare expansion i Europa”. Elbit Systems är Israels största vapentillverkare, och djupt inblandad i alla möjliga övergrepp mot palestinierna – inte minst flera militära offensiver med många dödsoffer i Gaza. Man erbjuder nu den svenska försvarsmakten bland annat flyg-, mark- och marina system, övervakning, drönare, program för elektronisk krigföring, cyberbaserade system, ammunition och mycket annat, och betonar att det rör sig om ”beprövade lösningar” - alltså testade på civila palestinier.

Den nuvarande ordningen är inte hållbar. Svenska företag måste följa Ben & Jerry´s exempel och rätta sig efter FN-s riktlinjer. Sveriges regering, och politikerna i vår riksdag, är märkvärdigt tysta om både den svenska inblandningen i ockupationsindustrin och etablerandet av israelisk militärindustri på svensk mark. Detta måste ändras. Antagligen skulle en stark svensk medborgaropinion, som i fallet Sydafrika, kunna bryta den svenska passiviteten och hållningslösheten. En opinion som kräver att svenska företag upphör med sitt stöd till ockupationen, att BDS-rörelsens krav på sanktioner förverkligas och att svenskt samarbete med ockupationsmaktens krigsindustri genast upphör. Var med och bygg den opinionen!

Gunnar Olofsson

Borås Palestinagrupp

Gunnar Olofsson, Gigagatan 22, 507 43 Borås, tfn. 033-121109,

e-mail: gunnaroson@gmail.com

Rätten att protestera utsätts för fara vid Israels motreaktion mot Ben & Jerry’s.

Israels attack för att straffa glassföretaget är en del av en större offensiv mot palestinska aktivister – en av dem som speglar det större angreppet från högerhåll på rörelser för social rättvisa.

Av Amira Mattar, The Nation den 11 augusti 2021

Ben & Jerry´s tillkännagav nyligen att man inte kommer att förnya sitt avtal med sina israeliska licensinnehavare när det förfaller år 2022, och konstaterar att det är ”oförenligt” med varumärkets värderingar ”att säljas på de ockuperade palestinska territorierna (OPT)”. Beslutet, som har skapat spänningar mellan märkets oberoende styrelse och dess brittiska moderbolag, Unilever, var kulmen på många års påtryckningar från palestinska förespråkare och, nyligen, Movement for Black Lives, som ser kampen för palestinska rättigheter som väsentlig för kampen för Black Freedom Struggle.

Mycket har skrivits om Israels obevekliga offensiv mot glassföretaget. Men mindre har sagts om följderna för amerikaners rätt att protestera om vår konstitutionella rätt till bojkott nedmonteras genom Israels begäran. Som palestinier och jurist, som stödjer dem som möter en hård motgång vid försvaret av palestinska rättigheter, kan jag tala om för er att dessa försök endast är toppen av ett större angrepp på alla våra rättigheter att säga vår mening om rättvisa.

Nästan så snart som Ben and Jerry´s tillkännagav sitt beslut, måste Israel och deras amerikanska lobby börja hota glassföretaget för att beakta uppmaningar att sluta med företagens vinster som gjorts på bekostnad av palestinska mänskliga rättigheter. Israels premiärminister varnade Unilever för att Israel planerar att svara ”aggressivt” på beslutet. Presidenten klassificerade det som en form av ”terrorism”. En ambassadör skrev till guvernörerna i 35 delstater i USA med uppmaningen att upprätthålla lagar med syftet att hindra bojkotter mot Israel för deras våld mot palestinier.

Budskapet till andra i amerikanska företag var tydligt: Stöd palestinska mänskliga rättigheter och vi kommer att låta er betala för det!

Israels och dess allierades reaktion är välbekant och väntad. Den proisraeliska lobbyn har ett otal gånger tidigare lovat att straffa grupper som stör företagen i den israeliska apartheiden eller kritiserar Israel för att man nekar palestinier deras rättigheter. (För bara tre år sedan slog proisraeliska förespråkare larm om att Airbnb avlägsnade illegala bosättningar för bara judar, och hetsade företaget med lagliga hot tills att man backade från sitt beslut.) Och sedan 2014 har Israel och dess allierade försökt att bromsa en växande rörelse för palestinska rättigheter genom att använda lagstiftning i de bojkotter, desinvesteringar och sanktioner som riktar sig mot USA, och försöker göra Israel ansvarigt för dess kränkningar av internationell lag.

Min organisation, Palestine Legal, har följt hur mer än 30 stater har antagit lagar som förbjuder statliga kontrakt och/eller investeringar i enheter som bojkottar eller desinvesterar från Israel. En del upprättar svarta listor i

McCarthystil på dem som bojkottar. Andra kräver säljare som hjälper staten med att lova att skriva att man inte kommer att bojkotta Israel under kontraktstiden. Hundratals fler liknande åtgärder har lagts fram överallt i landet av lagstiftare som stödjer Israel.

Det är orsaken till att den israeliska premiärministern kunde varna Unilever och Ben and Jerry´s för att ”allvarliga följder, även lagliga” fanns att utnyttja.

Men när dessa lagar prövas i domstol har federala domare fastställt att ett antal av dem är författningsvidriga – och stoppat dem. Domstolar har varit tydliga: Politiskt motiverade bojkotter behandlas mitt i Första tillägget – som skyddade verksamheter. Högsta domstolen avgjorde att bojkotter mot företag som ägs av vita i Jim Crow South var skyddade. Och domstolar har nyligen och upprepade gånger deklarerat att bojkotter med protester mot Israels missbruk av mänskliga rättigheter inte skiljer sig från andra. Valda tjänstemän, republikaner liksom demokrater, som har antagit Israels uppmaning att straffa Ben & Jerry´s har visat sin proisraeliska oförvitlighet på bekostnad av alla våra rättigheter utifrån Första tillägget.

Dessa lagstiftande attacker på vår rätt att bojkotta är centrala för ett bredare angrepp från högerkrafter på rörelser för social rättvisa totalt sett. Stater kriminaliserar protester från miljöaktivister och inhemska aktivister som kämpar mot oljeledningar och från Black Lives Matter-aktivister som protesterar mot polisvåld. De introducerar även liknande lagar för att straffa företag som desinvesterar från industrin för fossila bränslen. Om det är bojkotter för palestinska rättigheter som är de första man riktar in sig på, vad kommer sen då? Det som i sista hand står på spel här är vår rätt att ha en annan åsikt.

Låt oss även vara tydliga: Israels försvar för att aktivera konstitutionellt tvivelaktiga lagar gör mer än att få med vår regering på att underminera våra rättigheter och att skydda den från ansvarsskyldighet. De är del av Israels strategi att sluka Västbanken och östra Jerusalem.

Israels känslomässiga reaktion på tillkännagivandet från Ben and Jerry´s att dra sig tillbaka från det ockuperade palestinska territoriet avslöjar att man tänker försöka få även dem som försöker skilja mellan Israel innanför gröna linjen och deras olagliga bosättningar – en linje som Israel självt fysiskt och ekonomiskt har suddat ut (något som Förenta staterna har befrämjat). Israel har antagit en lag som straffar dem som bojkottar Israel och områden som Israel kontrollerar, inklusive de olagliga bosättningarna. Bosättningarna i sig är också så fullständigt sammanlänkade med Israels marknad att det praktiskt taget är omöjligt att dra sig ur försäljning av produkter på det ockuperade territoriet utan att helt och hållet bryta banden med Israel – en

ironisk, självförvållad följd av att försöka befästa en enskild stat som grundar sig på överhöghet, som sträcker sig från floden till havet.

Den här rasistiska planen – att ockupera, tömma och annektera hela Palestina – kräver den påtvingade fördrivningen av miljoner av flyktingar och ett fortsatt brutalt militärt förtryck av palestinier som stannar kvar på den ockuperade Västbanken och i östra Jerusalem. Det kräver att man vidmakthåller en blodig belägring av Gaza där palestinier och infrastrukturen, som de är hänvisade till, är lättåtkomliga mål med varje högteknologiskt israeliskt bombardemang. Det kräver att man upprätthåller nästan drygt 60 lagar som nekar palestinska medborgare i Israel samma rättigheter som judiska medborgare har.

Det här är ett kritiskt ögonblick. Arvet efter de senare årens rasistiska uppror har lärt oss att det är möjligt att väcka en nation för att från grunden ifrågasätta förtryckarsystemen – från vit överhöghet i Förenta staterna till bosättarkolonialism i Palestina. Gräsrotsrörelser välkomnar nya röster och växer som ett resultat av detta. Attacker på människors rätt att ställa krav på en friare framtid – från Standing Rock, till Black Lives Matter, till frihet för palestinier – understryker risken för alla våra rättigheter att protestera för rättvisa.

Amira Mattar
Amira Mattar är Michael Ratner Justice Fellow i Palestine Legal, en organisation som utmanar försök att censurera och undertrycka föresprå-kare som säger sin mening om palestinska rättigheter.

https://www.thenation.com/article/activism/ben-and-jerrys-israel/

Översättning: Anja Emsheimer

En strid om vinetiketter avslöjar Kanadas stöd till israelisk ockupation

Av Tebasum Durrani

En kanadensisk vinentusiasts strävan att avslöja huruvida viner som producerats i israeliska bosättningar, missledande märkta med ”Made in Israel”, har utlöst en lång rättslig strid. I denna process har han avslöjat Kanadas delaktighet i Israels ockupation.

Vad kan man hitta på etiketten till en vinflaska? Det visar sig vara rätt mycket. En felaktig eller missledande etikett kan trassla in sig i konsumentskyddslagen eller konstitutionellt inskrivna lagar om att få uttrycka sig politiskt. I maj 2021 försvarade Kanadas federala hovrätt en lägre domstols beslut att etiketter med ”Product of Israel” på viner från bosättningar på Västbanken vilseleder konsumenter. Följaktligen måste den kanadensiska myndigheten för livsmedelsinspektion (CFIA) ompröva de regler som föreskriver hur sådana viner bör etiketteras. Beslutet lyfter fram inkonsekvensen i Kanadas utrikespolitik och handelsrelation med Israel – och engagemang i internationell rätt. På våren, under de värsta våldsamheterna nyligen på Västbanken och i Gaza, upprepade den kanadensiska premiärministern Justin Trudeaus regering åter sitt långvariga stöd för en tvåstatslösning som det enda möjliga alternativet till fred. Trudeau har också uttryckt oro över Israels planer att faktiskt annektera Västbanken. Så nu måste Ottawa på grund av den federala hovrättens beslut nyligen, offentligt hantera en påfallande inkonsekvens i hur man behandlar bosättningar på det ockuperade palestinska territoriet i sin praxis för handel och etikettering av produkter.

Vingårdar i bosättningar på Västbanken

2017 märkte forskaren och vinentusiasten David Kattenburg att hans lokala bolagsstyrelse för alkoholkontroll i Ontario (LCBO) hade viner med etiketten ”Product of Israel”. Kattenburg var säker på att de aktuella vinerna hade producerats i vingårdar i bosättningar på Västbanken. Kattenburg klagade hos CFIA som är ålagda att reglera livsmedelssäkerhet och etikettering av produkter. Han ansåg att etiketten missledde konsumenter och, mer betecknande, inte höll fast vid Kanadas ståndpunkt att bosättningar var illegala och inte en del av staten Israel. Kattenburgs klagomål ledde till omfattande villrådighet inom CFIA – med input från Global Affairs Canada (GAC) – vad gäller om märket ”Product of Israel” stämde med regeringens ståndpunkt i fråga om utrikes- och handelspolicy gentemot Israel och palestinierna.

Federala konsumentskyddslagar som t.ex. Fond and Drugs Act och Consumer Packaging and Labelling Act är tydliga med att produkter inte kan etiketteras, packas, säljas eller annonseras på ett falskt, vilseledande sätt. Med mat- och vinprodukter som tillverkats utanför Kanada krävs det att ett ursprungsland står på etiketten. CFIA beaktade båda dessa villkor och dem från Canada-Israel-Free Trade Agreement (CFIA).

I maj 2017 meddelade tjänstemän från handels- och utrikespolitiska myndigheten CFIA att frihandelsavtalet inte omfattade produktetiketter. Myndigheten fick rådet att i stället fokusera på inhemsk lagstiftning, inklusive Food and Drug Act och Consumer Packaging and Labelling Act, för att avgöra lämpligt tillvägagångssätt. I juli 2017 talade CFIA om för LCBO att etiketterna med ”Product of Israel” på vinerna i fråga inte var i enlighet med varken federala konsumentskyddslagar eller regeringens hållning vad gäller israeliska bosättningar. CFIA försåg LCBO med instruktioner och man utfärdade den 11 juli 2017 ett direktiv att viner från bosättningarna i Psagot och Shilo inte skulle importeras eller säljas.

Där skulle berättelsen ha slutat. Men enligt Kattenburg och hans advokat, Dimitri Lascaris, kom en våg av påtryckningar att utövas på den federala regeringen vilket resulterade i en snabb omsvängning av det första beslutet. Helomvändningen meddelades av CFIA den 13 juli 2017, bara två dagar efter det ursprungliga beslutet. Myndigheten hävdade i princip att man inte hade läst det finstilta från CFIA. CFIA, som ursprungligen ratificerades 1997, anser att varje territorium som Israel har gränsövergångar till, omfattas av avtalet. Paris Protocol on Economic Relations 1994 påbörjade ett de facto handelsavtal mellan Israel och palestinierna. Israeliska import- och tullagar har genomdrivits på Västbanken och Gazaremsan. Så definitionen på ”territorium” i avtalet täckte när allt kommer omkring de aktuella vinerna.

Etiketterna med ”Product of Israel” sågs alltså som lämpliga. Kattenburg lämnade in en begäran om informationsfrihet. Han erfor att specialister på handel var tydliga i fråga om vilka etiketter som skulle sättas på vinflaskor – etiketter är inte en handelsfråga som CFIA har någon makt över.

”Falsk, Missvisande och Bedräglig”

Kattenburg och Lascaris hävdar att CFIA:s helomvändning hade påverkats av politiska påtryckningar. Den 12 juli 2017, dagen innan CFIA gjorde sin omsvängning, kom B´Nai B´rith med ett uttalande där de slog fast att de hade ”...fått en mängd information i denna fråga från ett flertal källor och tjänstemän under de gångna tjugofyra timmarna när vi talade för kommunens räkning... Vi kan nu säga att vi förväntar oss att detta oroande beslut inom en snar framtid ska rättas till”.

När CFIA fick frågan om påtryckningar utifrån hade påverkat beslutet, hävdade de att ”man upprätthåller lagenligt oberoende av alla externa intressenter. Fastän den sökande kom med en anklagelse om politisk inblandning, togs inte något sådant argument upp under domstolsförfarandet.”

Kattenburg överklagade fallet med CFIA:s ändrade inriktning hos myndighetens interna Complaints and Appeals Office (CAO) som försvarade beslutet att CFIA rättfärdigade användningen av etiketter med ”Product of Israel” på. Missnöjd med detta svar lämnade Kattenburg i oktober 2017 in en ansökan om domstolsprövning av beslutet.

Eftersom parlamentet har gett företag som CFIA befogenheten att administrera och tillämpa lagar som styr deras arbete, är domstolar tveksamma till att ändra sina beslut. De gör så endast i fall som är orimliga eller innehåller ett uppenbart rättsligt fel. Men denna hänsyn kommer med ansvaret att demonstrera ett ”kulturellt rättfärdigande”, som betyder att beslut måste vara transparenta och rimliga. Kattenburg hävdade att CFIA:s omsvängning från sitt första beslut var orimligt och stred mot federala lagar om etikettering av produkter likaväl som mot internationell rätt.

I juli 2019 avgjorde den federala domstolen att etiketterna med ”Product of Israel” var ”falska, missvisande och vilseledande”. Dessutom var myndighetens förtroende för CFIA att rättfärdiga sitt beslut ogrundat – CFIA har inget samband med produktettikering. Effekten av beslutet var att upphäva CAO:s rekommendation och skicka tillbaka ärendet till CFIA för annat beslut.

Kanadas justitiekansler överklagade detta beslut vilket ledde till den federala hovrättens avgörande i maj 2021. Med domstolens ord – CFIA:s försvar var ”totalt bristfälligt”. Appellationsdomstolen skickade återigen tillbaka ärendet till CFIA.

Det här beslutet möjliggjorde för både Kattenburg och en av de aktuella vingårdarna – Psagot Wineries – att åter ta upp ärendet med CFIA. Medan myndigheten inte är bunden av den federala domstolens avgörande 2019, kommer det sannolikt att bli en större granskning och ett större intresse för CFIA:s beslut den här gången.

Handelsavtal Kontra Utrikespolitik

Om CFIA behåller etiketterna med ”Product of Israel” - vad säger då det om Kanadas inställning till bosättningar på de ockuperade palestinska territorierna? För Kattenburg betyder det att den federala regeringen offentligt fördömer existensen av bosättningarna medan man lägger tullavgifter på produkter som producerats i just de bosättningarna.

Ett handelsavtal skulle faktiskt kunna driva igenom en mångårig utrikespolitik. Detta skulle å andra sidan innebära en viss grad av legitimitet för bosättningarna tvärtemot Kanadas fastslagna inblandning enligt internationell rätt. Kanada har ratificerat FN:s säkerhetsråds resolution 2334 som uppmanar undertecknarna att skilja på ”sina relevanta handelsrelationer” mellan staten Israels territorier och de territorier som ockuperats sedan 1967. Just dessa frågor lyftes fram av det federala New Democratic Party (NDP) under debatten kring Bill C-85 som den liberala regeringen introducerade 2019 för att uppdatera och förbättra CFIA.

Enligt Kattenburg skulle rätten till att uttrycka sig politiskt äventyras om dessa etiketter tillåts att vara kvar. Möjligheten att delta i en bojkott beror på tillgång till helt korrekt information om produkterna. Helt korrekt etikettering av produkterna är nödvändig för att informera konsumenter om saker som ursprungsland, ingredienser och tillverkningsdetaljer.

Om etiketter är missledande äventyras en konsuments möjlighet att ta medvetna beslut för inköpen. En av CFIA:s skyldigheter är att skydda mot felaktig information och därigenom slå vakt om kanadensares hälsa och välbefinnande – och att försvara konstitutionell yttrandefrihet i dess många former.

Frågan om vilka etiketter som kommer att sättas på viner från bosättningar på Västbanken är långt ifrån över. Det är helt möjligt, att om något parti inte är nöjt med CFIA:s andra försök, att frågan kommer att processas ännu en gång. Men domstolsbeslutet nyligen har bidragit till att rikta uppmärksamheten på samspelet mellan Kanadas utrikespolitik, handelspolicy och engagemanget i internationell rätt när det gäller israeliska bosättningar. Det avslöjar också ett angeläget behov av ett återbesök från den federala regeringen och ett klargörande av omfattningen och tillämpningen av dess handelsavtal med Israel. Ottawa måste hålla sig till sina uttalanden och förpliktelser enligt internationell rätt.

Om Författaren: Tebasum Durrani är advokat i Ontario.
https://www.jacobinmag.com/2021/09/canada-israel-palestine-occupation-settlements-wine-labels

Översättning: Anja Emsheimer

Vi Google- och Amazon-anställda fördömer Nimbus projektet

Vi kan inte stödja vår arbetsgivares beslut att förse den israeliska militären

och regeringen med teknologi som används för att skada palestinier

The Guardian, 12 oktober 2021

Vi skriver som anställda med olika bakgrund hos Google och Amazon. Vi tror att tekniken vi utvecklar är till för att tjäna och hjälpa människor överallt, inklusive alla våra användare. Som anställda som håller dessa företag igång är vi moraliskt skyldiga att uttala oss mot kränkningar av dessa kärnvärden. Av denna anledning ser vi oss tvungna att uppmana Amazons och Googles ledningar att dra sig ur Nimbus projektet och bryta alla band med den israeliska militären. Hittills har mer än 90 anställda på Google och mer än 300 på Amazon undertecknat detta brev internt. Vi håller oss anonyma eftersom vi fruktar repressalier.

Vi har sett hur Google och Amazon aggressivt driver igenom avtal med institutioner som det amerikanska försvarsdepartementet, immigrations- och tullverket (Ice) och statliga och lokala polisavdelningar. Dessa kontrakt är en del av ett oroande mönster av militarisering, brist på transparens och undvikande av kontroll.

Som fortsättning på detta mönster tecknade våra arbetsgivare ett kontrakt vid namn Nimbus Projekt för att sälja farlig teknik till den israeliska militären och regeringen. Detta avtal undertecknades samma vecka som den israeliska militären attackerade palestinier på Gazaremsan och dödade nästan 250 människor, av dem mer än 60 barn. Tekniken som våra företag ska installera kommer att göra den systematiska diskrimineringen och fördrivningen som utförs av israelisk militär och regering ännu grymmare och dödligare för palestinierna.

Nimbus projektet är ett kontrakt på 1,2 miljarder dollar med syfte att tillhandahålla molntjänster för den israeliska militären och regeringen. Denna teknik möjliggör ytterligare övervakning och olaglig datainsamling om palestinier och underlättar expansionen av Israels olagliga bosättningar på palestinsk mark.

Vi kan inte titta åt andra hållet, eftersom de produkter vi producerar används för att neka palestinierna deras grundläggande rättigheter, tvinga dem från sina hem och attackera palestinier i Gazaremsan - handlingar som har lett till krigsbrottsutredningar genom den internationella brottmålsdomstolen.

Vi siktar mot en framtid där teknik sammanför människor och gör livet bättre för alla. För att bygga en ljusare framtid måste företagen vi arbetar för sluta ingå avtal med alla militariserade organisationer i USA och utanför. Dessa avtal skadar både teknikerna och användarna. Medan vi offentligt lovar att tjäna och hjälpa våra användare, underlättar sådana kontrakt att i hemlighet övervaka och förfölja just dessa användare.

Vi fördömer Amazons och Googles beslut att underteckna Nimbus projektavtalet med den israeliska militären och regeringen och be dem att förkasta detta avtal och framtida kontrakt som kommer att skada våra användare. Vi

uppmanar globala teknikarbetare och det internationella samfundet att tillsammans med oss bygga en värld där teknik främjar säkerhet och värdighet åt alla.

https://www.theguardian.com/commentisfree/2021/oct/12/google-amazon-workers-condemn-project-nimbus-israeli-military-contract

Översättning: Ilan Cohen

Hur Beita blev en förebild för palestinskt motstånd mot Israel

Den här strategiska byn på Västbanken har israeliska bosättare länge haft koll på, men dess invånare vägrar resolut att ge upp sin mark, trots att de drabbats av upprepade tragedier.

Shatha Hammad i Beita på den ockuperade Västbanken, Middle East Eye den 31 augusti 2021

Palestinska män använder brinnande däck för att protestera mot den illegala israeliska bosättningen i Beita (MEE/Shatha Hammad)

Alaa Dweikat växte upp med att leka kurragömma med sin pappa, Imad, och fyra syskon. Den nioåriga palestinska flickan trodde aldrig att det skulle bli verklighet.

Imad, 38, har nu för alltid försvunnit från deras liv, dödad av israeliska styrkor i byn Beita på den ockuperade Västbanken.

Den 6 augusti när Imads familj väntade på honom till lunch, började telefonerna ringa. Imad hade dödats, fick de veta, skjuten av israeliska soldater som drabbade samman med protesterande invånare från Beita i det näraliggande Jabal Sbeih, söder om Nablus.

Han är en av sju palestinier, inklusive två tonåringar, som dödats sedan en protestkampanj i maj bröt ut mot en illegal israelisk bosättning i byns utkanter. Tre av dem är pappor som efterlämnar 15 barn.

Palestinierna i Beita demonstrerar fredligt mot den israeliska expansionen. De möts med skott och tårgas, dussintals sårade, många skjutna i benet.

Massarresteringar har bidragit till att över 30 palestinska män från byn kvarhållits i israeliska fängelser.

Den här en gång slumrande byn på Västbanken har blivit ett epicentrum för palestinskt motstånd.

Möttes med kulor

Alaa, som är Imads äldsta dotter, säger att hon drömmer om att bli ambulansarbetare så att hon kan förhindra att folk dör, som hennes far gjorde.

”Varje dag tänker jag på att fråga min mamma när vår pappa kommer hem från jobbet, men sen kommer jag ihåg att han är död och att han aldrig kommer tillbaka”, berättar Alaa för Middle East Eye. ”Det är väldigt svårt. Jag saknar honom varje dag.”

Som de flesta unga männen i Beita gick Imad till Jabal Sbeih varje fredag för att delta i uppskattade fredliga aktiviteter som försvarar deras mark mot att bosättare tar över den.

Han träffades direkt av ”en kula i bröstet, och han dog omedelbart”, berättar hans bror Bilal för MEE. ”Imad deltog som resten av människorna i fredliga aktiviteter och inte i ett krig. Inget berättigar att israeliska krypskyttar skjuter skarpt.”

Sedan hans död kan Imads mor Fathiya, 77, inte längre sova om nätterna. Ibland lyckas hon få några timmars sömn innan hon vaknar uppskrämd och sitter framför ytterdörren och väntar på Imads otänkbara återkomst.

”Vart jag än tittar, ser jag Imad. Jag kan inte sluta vänta på att han ska komma tillbaka fastän jag tog avsked av honom och jag vet att han är död. Vi lever i en saknad som kommer att fortsätta för alltid”, berättade hon för MEE och vaggade Imads tremånaders gamla son.

Familjer upplever samma saknad

Said Dweikat sitter framför sitt hus med utsikt över Beita, han dricker sitt kaffe. Fågelflockar virvlar runt i skyn.

Byn tycks vara lugn men dess invånare har varit med om våld varje dag. Varje hem känner någon som dödats under protesterna. Många invånare sköter om sina sår, och många hus har också drabbats av ideliga räder och arresteringar.

”Varje dag är det nån familj här som väntar på att en av dess söner ska dödas, såras eller arresteras av den israeliska armén. Vi säger alla ´det är vår tur nu´”, berättar Said för MEE.

Vanligtvis dricker Said sitt kaffe tillsammans med sin bror Shadi. Men Shadi sköts till döds den 27 juli, inte för att han protesterade utan för att han frivilligt hjälpte Beitas kommun att öppna vattenpumpar vid byns ingång. Israelerna hävdade att han var beväpnad med ett järnrör – i själva verket var det VVS-verktyg.

Han efterlämnade fem barn.

”Hans barn frågar oss var deras far är; vi svarar dem att han är i himlen. De svarar: ”Vi vill inte ha nån himmel, vi vill ha en pappa´. Jag kan inte längre svara på deras frågor, det är för smärtsamt,” säger Said och tårarna rinner ner för kinderna på honom.

Hela byn var förtvivlad efter att Shadi hade dödats, säger Said. Han hade som rörmokare besökt nästan varje hem i Beita.

Och som om hans död inte var svår nog, den israeliska armén höll kvar hans kropp i två veckor efter att de hade dödat honom, och ökade därmed den smärta och ilska på den olycka som man redan kände.

”Varje timme tänker jag på hur jag ska kunna tillbringa nästa timme utan Shadi, hur jag ska kunna leva mitt liv utan honom”, säger Said.

Stölden av Jabal Sbeih

Senaste tidens historia av våld och motstånd i Beita började den 2 maj när invånare upptäckte några blinkande ljus uppe på toppen av Jabal Sbeih.

Bosättare höll tillsammans med armén på att bygga en illegal bosättarutpost utan förvarning om att marken hade konfiskerats.

Det är inte första gången som Israel har försökt att ta kontrollen över kullen. 1978 när bosättarnas motorväg 60 öppnades, byggde den israeliska armén en militär utpost där och tvingade de palestinska jordägarna att vända sig till israeliska domstolar för att få tillbaka sin mark vilket de lyckades med 1994.

Den militära utposten togs bort innan den byggdes upp igen under den andra intifadan 2000-2005, och togs bort sen igen.

Huthayfa Budair, som äger mark på kullen, säger att invånarna för fyra år sedan började lägga märke till bosättarnas framstötar på området, lockade av dess strategiska läge.

”Ett folkligt uppror ägde rum där som alla invånarna deltog i, och vi lyckades flytta bosättarna bort från området”, säger Huthayfa.

Men i år kom bosättare tillbaka till Beita. På blott och bart sex dagar installerade de 40 husvagnar och stenlade en gata som leder upp till kullen som fick namnet Utpost ”Givat Eviatar”.

Den 9 juni började den israeliska armén ta bort utposten och hävdade att den hade byggts under en spänd säkerhetssituation och utan tidigare legalisering. Men kort därefter tog armén över utposten, förklarade Jabal Sbeih vara ett militärt område och hindrade palestinier från att återvända till sina marker.

Det läckte ut att bosättarna hade träffat en överenskommelse med regeringen som ville att de skulle lämna sina husvagnar på kullen till militären så att den kunde ta hand om dem tills marken kunde förklaras vara den israeliska statens egendom varpå de kan återvända.

Huthayfa behöll ägandehandlingarna på fem dunams med mark på Jabal Sbeih. Fem andra familjer från Beita kunde också få juridiska dokument som visar att de äger marken, likaså familjer från de närliggande byarna Qabalan och Yatma.

Trots att Israels högsta domstol den 15 augusti vägrade att betänka ett överklagande mot utposten som markägarna hade skickat in, bedömdes ett

utslag som förhastat av Jerusalems Center för rättshjälp och Human Rights (JLAC), som hade framfört överklagandet på palestiniernas uppdrag.

Högsta domstolen har skjutit upp varje slutlig dom om det lagliga i utposten och bosättarnas överenskommelse med regeringen tills att området har inspekterats och ett slutgiltigt beslut har tagits om att förklara det som ”statligt ägd mark”.

Argumentet var att markägarna har rätt att omedelbart överklaga om området förklarats vara statligt ägt men enligt JLAC skulle man inte överväga deras ansökan förrän ett beslut har tagits vad gäller territoriets juridiska status.

Egentligen har Högsta domstolen, som JLAC hävdade, redan svarat på överklagandena med ”total nonchalans” och ignorerat ”de uppenbara övergreppen som bosättare hade begått på mark som de inte har någon rätt till, vilket visar på att domstolarna inte ser något juridiskt problem med att bokstavligen tänja på lagen”.

Fantasifullt motstånd

Under de senaste månaderna har unga män i Beita utvecklat fantasifulla sätt att göra motstånd mot bosättarna och kulorna från den israeliska armén – i en kampanj som de kallar ”ett tillstånd av oordning”.

Det här är en kombination av traditionella metoder för motstånd som att kasta stenar och bränna däck, och ny taktik som att använda lasrar, högtalare, falska alarm och ljud från falska explosioner.

Demonstranter och andra som deltar i att skydda marken från att bosättningarna brer ut sig, har organiserat sig i grupper som fungerar i natt- och dagskift, var och en med ett särskilt uppdrag. Det finns alltid folk i området, och invånarna i Beita besöker regelbundet området.

”På fredagar går vi unga män ut med slangbellor, medan de gamla går ut med palestinska flaggor”, berättade en 25-årig demonstrant för MEE på villkor av anonymitet.
”Vi vill bevara Beita och dess mark. Vi lyckades flera gånger att få bort dem från berget. Den här gången ska bli deras sista gång – de ska aldrig få komma tillbaka”, tillägger han.

När familjerna en gång får tillbaka sin mark, sade han, kommer hela staden att fira det. ”Det skulle vara som ett nationellt bröllop.”

En annan aktivist som också talade på villkor av anonymitet av rädsla för israelisk vedergällning, säger till MEE: ”Vi är alltid här för att bevara våra

Palestinska ungdomar tänder eld på däck medan de protesterar mot en olaglig israelisk bosättarutpost i Beita (MEE/Shatha Hammad)

förfäders synsätt att bevara vår mark och förhindra attacker eller konfiskering till vilket pris som helst, även om det kostar oss våra liv och våra friheter.”

Beita är känt för sitt motstånd och har måst konfronteras med den israeliska armén flera gånger under åren beroende på det geografiska läget med utsikt över huvudvägen mellan Nablus och Jeriko.

”Beita kämpar alltid till stöd för Gaza och [palestinska] fångar och står pall för alla de handlingar som Israel begår på Västbanken. Vi offrar martyrer, sårade och fångar, och det skrämmer oss inte eller hindrar hos från att fortsätta”, säger aktivisten.

”Beita vet inte av något lugn. Man är alltid eld och lågor, och den israeliska armén avstår från att göra räder eftersom den vet att den kommer att få betala ett högt pris för varje militär räd.”

Fastän bosättarna har lämnat Jabal Sbeih, fortsätter konfrontationerna med dem, men i en långsammare takt.

Invånare lovar att de inte kommer att retirera förrän de har återfått hela kullen.

”Fastän utposten har flyttats och vi får tillbaka Jabal Sbeih, kommer Beita inte att sluta kämpa förrän vi har fått tillbaka hela Palestina”, sade aktivisten. ”Vi hoppas att erfarenheten från Beita kommer att föras över till alla de palestinska byar som varje dag möter bosättarbyggande.”

https://www.middleeasteye.net/news/israel-palestine-beita-became-model-resistance?utm_source=General+Mailing?List&utm_campaign=fb7a17ef8d-EMAIL_CAMPAIGN-2021_08_27_06_24_COPY_01&utm_medium=email&utm_term=0_586030c60d-fb7a17ef8d-82761379&_cf_chl_managed_tk_=pmd_Sj43O07p97U4JUwqrOxcko4KAyLE8tyOP4e_7y233Ys-1630529167-0-gqNtZGzNA_ujcnBszQm9

Översättning: Anja Emsheimer

Ja, de som flyr från palestinska fängelser är frihetskämpar

Gideon Levy, Haaretz den 9 september 2021

De sex palestinska fångarna som flytt är de djärvaste frihetskämparna som tänkas kan. De israeler som tycker att det är svårt att erkänna detta borde påminna sig om de många filmer och TV-serier som de har sett: Att fly från fängelse är det perfekta ”lyckliga slutet”.

The Acre Prison Break 1947 – då medlemmar i Irgun, den underjordiska milisen före statens bildande, ledd av Menachem Begin, bröt sig in i stadens fängelse för att befria milismedlemmar som regeringen för det brittiska mandatet höll fängslade – har för alltid etsat sig fast i det kollektiva minnet som en del av livssynen i heroismen. Men det som är bra för filmer och för judar går aldrig att tillämpa på palestinier. De sex flyktingarna är bara terrorister, och nationalkänslan vill se dem döda. Men sociala medier vimlar av vitsiga pikar om flykten, kanske för att slippa ha att göra med dess betydelse eller att komma undan förlägenheten.

De sex utmanarna valde en väg av hårt och våldsamt motstånd mot ockupationen. Man kan ifrågasätta hur effektivt detta är gentemot den starka och välbeväpnade israeliska staten, men det rättvisa i saken kan inte ifrågasättas.

A man walks by a banner depicting the six Palestinian prison escapees, Bethlehem, in the West Bank. Credit: AHMAD GHARABLI - AFP

De har rätten att antända våld för att stå emot en ockupation som är grymmare och våldsammare än någon palestinsk terror.

Efter att de hade tillfångatagits, fick de domar som var drakoniska och saknade alla proportioner, särskilt när de jämfördes med straffnivåerna i Israel för andra fångar. Deras fängelsevillkor var likaså skamliga och saknade varje försök till mänsklighet och mänskliga rättigheter, inbegripet då en jämförelse med de villkor som de värsta brottslingar hålls i. Ignorera den vidriga och vilseledande propagandan om deras villkor, med fotot på baklava i fängelse: Ingen som hålls i ett israeliskt fängelse har sådana villkor. Årtionden utan permission eller något lagligt telefonsamtal med familj, ibland inte ens besök av familjen, att leva under så trånga villkor att t.o.m. Högsta domstolen fann det nödvändigt att beakta dem.

De flesta av de sex som flytt har redan varit i fängelse i omkring 20 år med noll möjlighet till en framtid: Var och en av dem har fått några livstidsdomar plus 20 eller 30 år. Varför skulle de inte försöka fly? Varför borde det inte finnas ett uns av förståelse för deras handling och även ett hemligt hopp om att att de efter flykten kommer att försvinna och börja ett nytt liv, som i filmerna.

Jag känner Zakaria Zubeida mycket väl: Jag skulle t.o.m. kunna kalla mig hans vän. Liksom en handfull israeliska journalister träffade jag honom ofta genom åren, särskilt när han var en eftersökt man. Fram tills för ungefär tre år sen skickade jag insändare ur Haaretz arkiv till honom som han ville ha för sin magisteruppsats. Icke desto mindre förblev han något av en gåta för mig, komplikationen som ledde till att han åter arresterades för omkring två år sedan är fortfarande en gåta för mig, Zakaria är inte en pojke, han är far nu så varför?

Men hans berättelse är en klassisk berättelse om ett offer och en hjälte. ”Jag har aldrig levt som en människa”, berättade han för mig en gång. Som ung grabb bar han redan säckar med sand vid en byggarbetsplats på Abbas Street i Haifa, medan judar i hans ålder var hemma med sina föräldrar. Hans far dog när han var ung, han var tonåring när hans mamma sköts ihjäl av IDF-styrkor i fönstret på sitt hus, och några veckor senare dödades hans bror och hans hus förstördes av armén. Av alla hans vänner i Jenins flyktingläger som förevigades i den underbara dokumentären 2004 ”Arna´s children”, är det bara han kvar vid liv. 2004 berättade han för mig, ”Jag är död. Jag vet att jag är död”, Men turen eller något annat var på hans sida.

Såsom Marwan Barghouti och andra palestinska hjältar ville han få fred med Israel men på villkor av rättvisa och ära för hans folk, och även han kände att det enda alternativet som återstod för honom var våldsamt motstånd. Jag har aldrig sett honom utan en pistol.

Jag tänker på Zakaria nu och hoppas att han kommer att fly till frihet, precis som jag hoppas att Barghouti en dag kommer att friges. De här människorna förtjänar att bli straffade för sina handlingar, men de förtjänar även förståelse och uppskattning för sitt mod och framför allt för sin rättfärdighet. Israel bestämde att hålla dem i fängelse för alltid, och de försöker, var och en på sitt sätt, att häva den orättvisa, vidriga domen. De är precis vad jag skulle vilja kalla frihetskämpar. Kämpar för frihet för Palestina. Hur skulle man kunna kalla dem för någonting annat?

https://www.haaretz.com/opinion/.premium-yes-the-palestinian-prison-escapees-are-freedom-fighters-1.10191847

Översättning: Anja Emsheimer

Intrång i hemmen och felaktiga arresteringar: Vad händer en palestinier som skyddar sin mark

(i lätt förkortning av redaktionen)

Aref Jaber trotsar bosättares försök att ta över hans tomt nära Hebron och blir trakasserad även av armén

Amira Hass, Haaretz den 28 augusti 2021

Jaber i ruinerna efter en olaglig byggnad nära Hebron i mars. Foto: Emil Salman

Den 11 december kunde man se en byggnad av trä och cementblock på en bit mark som tillhörde Aref Jaber i Hebron. Strax innan han fann byggnaden, berättade släktingar för honom att israeliska judar ockuperade hans mark på en kulle öster om Hebron på Västbanken, i ett område vid namn al-Bak´aa.

Sedan den dagen har Jaber och hans familj konstant trakasserats: räder på hans mark och i hans hus, andra olagliga byggnader dök upp och förstördes,

drönare inkräktade, falska israeliska poliser som sade att de kom från Shin Bets säkerhetstjänst och falska arresteringar av armén och polisen.

Från tomten i al-Bak´aa till huset i Hebron och hela vägen till militärdomstolen Ofer har Haaretz sedan i mars följt Jabers familj – och de utmaningar som de har mött eftersom de har protesterat mot ett fientligt övertagande av deras mark.

Huset, som upptäcktes den 11 december, förstördes; nästan omedelbart dök en drönare upp över marken, följd av en militär styrka och civila israeler. Även poliser och fordon från Israels civila administration på Västbanken.

”Vi talade om för dem att främlingar hade byggt nånting på vår mark; poliserna uppmanade oss att skicka in klagomål”, berättade Jaber för Haaretz. Senare samma dag skrek en israelisk bosättare som bor nära honom i Hebrons gamla stad: ”Varför förstörde du byggnaden, varför förstörde du byggnaden?”

Jaber skickade in klagomål om olagligt byggande på hans mark och även att hans bil hade vandaliserats. ”På håll kunde barnen se israeler runt bilen”, sade Jaber. Vindrutan och en strålkastare hade krossats och ett av dörrhandtagen hade förstörts.

Jaber, 46, far till fem söner och en dotter, gör sitt bästa för att filma varje intrång och andra incidenter. Han stödjer sitt vittnesmål med de videofilmer som han tagit på fältet och andra.

Det är på det sättet han exakt kan rapportera vad som hände den dagen. Den 12 december tillkännagav armén att marken var en avstängd militär zon. Tre dagar senare började israeler åter att bygga där; det förstördes också.

Natten mellan den 22 och 23 december kom israeler tillbaka till marken och på morgonen upptäckte Jaber en betongbeläggning, järnnät för att förbereda ett annat ytskikt och ett staket av stenar. Den 29 december utfärdade den civila administrationen en order om att arbetet på marken skulle stoppas.

Sedan den 9 januari hittade man två betongrum och en hög med plankor för att bygga där. Rummen förstördes och plankorna togs bort.

Den 13 januari sådde flera icke-palestinier, även en man som talade amerikansk engelska, utsäde på hans mark. ”poliser och folk från den civila administrationen kom och förde bort dem efter att jag hade rapporterat det”, sade han.

Den 24 januari planterade Jaber och hans vänner 100 unga olivträd på tomten. Varje ungt träd kostar 35 shekel (10,80 dollar). En israel som Jaber känner hyr i ett hus som bosättare har tagit över i hans grannskap, och tittade på dem som planterade, och gick därifrån.

Nästa dag kom några israeler och ryckte upp de unga träden framför ögonen på tjänstemän från den civila administrationen, som inte tänkte låta Jaber komma närmare. Han planterade igen och de unga träden rycktes upp igen. Efter detta förstörde den civila administrationen betongbeläggningen.....

Den 10 februari invaderade israeler än en gång hans tomt, och återigen den 23 februari. Den 16 mars började en man, som körde en schaktmaskin, att röja en gångstig genom tomten. Jaber försökte att hindra fordonet med sin kropp. Grannar och släktingar samlades runt om honom och föraren körde iväg.

Den 4 maj placerade israeler en husvagn på tomten. Jaber sade att de sprutade pepparsprej på honom och hans kusin och siktade på dem med pistoler när de skyndade till tomten för att kräva att de lämnade tomten. Den civila administrationen tog bort husvagnen. Ett fyrkantigt stängsel som bosättarna också byggde av stenar som de tog bort från det ursprungliga stängslet till jordbruksterrassen – och därmed förstörde det – det var allt som fanns kvar. De bad en bön några gånger på den biten av tomten tills stängslet hade tagits bort och stenarna spridits ut.

Den 4 juni körde soldater iväg Jaber från hans tomt och visade honom en order som sade att det här var avstängt militärt område. En annan gång sade de att området var stängt men hade inte någon giltig order om stängning.

Felaktiga arresteringar

Den 21 juni kom Jaber till sin tomt tillsammans med sin vän Imad Abu Shamsieh.....

”Soldaterna var artiga”, sade Jaber. De tog kort på hans och Abu Shamsiehs ID-kort och skickade fotona till nånstans på WhatsApp. En timme senare talade soldaterna om för dem att ”polisen vill prata med er”, med hänvisning till polisstationen mitt emot bosättningen Kiryat Arba, på Ja´abris storfamiljs tomt. De hölls båda kvar i en jeep i flera timmar och togs sedan till förhör.

”Den polis som förhörde mig anklagade mig för att vara på en tomt som inte är vår – att jag tänt eld på hotade bosättare, och att vi tillhörde vänsterorganisationen B´Tselem.”

”Jag berättade för henne varför jag hade tänt eld. Hon frågade om jag hade dokument som visade att marken var min. Jag sade Naturligtvis. Hon frågade mig om jag kände till att det var problem med marken. Jag sade Ja visst, Jag är den som alltid ringer er när främlingar invaderar marken.”

I sitt svar till Haaretz refererade polisen inte till frågan om poliskvinnans anklagelser. De sade bara att ”i juni inleddes en utredning om misstankar om mordbrand och hot mot områdets säkerhet.”

Talespersonen för IDF Unit sade att Jaber och Abu Shamsieh hade ”arresterats och förhörts utifrån misstanke om mordbrand efter att de hade setts tända eld på ogräs i ett öppet område.”

…..
Båda fördes till militärdomstolen den 24 juni för att diskutera om förlängning av deras kvarhållande. Militärdomstolen krävde att de skulle hållas kvar till slutet av rättegången, och hävdade att tomten ifråga hade förklarats vara statsägd mark.

Advokat Riham Nasra, som representerade Jaber, visade papperen på hans äganderätt, för åklagaren. (Sedan Israel stoppade Jordaniens process om markregistrering på Västbanken 1967, är papperna som intygar en ägares koppling till marken, egendomsbevis sedan den jordanska perioden). Till slut räckte det militära åtalet till för en begäran om att släppa Jaber mot borgen som domaren satte till 1000 shekel för att se till att han skulle komma till rättegången om den någonsin äger rum. Inga åtal väcktes, och Abu Shamsieh släpptes utan borgen.

Under de senaste tre åren har armén tillåtit några invånare i närheten av Jaber i Hebron att köra in där i sina bilar; detta har varit förbjudet sedan början av 2000. Jaber är en av dem. När han frigavs från sin felaktiga arrestering den 24 juni, fann han att tillåtelsen som lät honom komma in i området med bil, hade återkallats. Talespersonen för IDF Unit sade: ”Beslutet att inskränka invånaren Aref Jaber med bil hade gjorts av de aktuella tjänstemännen från IDF, i syfte att upprätthålla den allmänna ordningen där.”

Fyra dagar efter att han hade släppts ut rapporterade fyra medieföretag på högerkanten om arresteringen. ”Två aktivister från B´Tselem arresterades utifrån misstanken om att tända eld på en kulle i Judeen och Samarien,” sade en rubrik i den dagliga Israel Hayom. Sanningen är att de två för några år sedan hade anmält sig som frivilliga till den israeliska människorättsgruppen B´Tselem och filmat våldshandlingar begångna av bosättare. För närvarande är de aktiva i en grupp som heter Human Rights Defenders. Israel Hayom rapporterade också att information om dem kom från ett projekt ”som dokumenterar aktiviteter begångna av anti-israeliska aktivister.”

Tidningen tillade att ”Hill 16, som sattes i brand, ligger på statlig mark. Antagandet är att de två misstänkta satte området i brand för att förbereda det för jordbruk som en del av en plan för palestinskt övertagande av området i framtiden. ”Tidningen Makor Rishon på högerkanten tillade att projektet ger informationen som den får till det israeliska försvarsetablissemanget.

En rubrik på webbsidan Hakol Hayehudi på högerkanten tillade i parentes en begäran som inte kommer med i berättelsen: ”Det är dags att kriminalisera dem” - utan att säga om det gällde de två frisläppta ur häktet eller B´Tselem.

I alla de fyra nästan identiska versionerna citeras Matan Peleg, ordförande för gruppen Im Tirtzu på högerkanten, där han hävdade att än en gång har en koppling bevisats mellan ”terrorhandlingar”, B´Tselem och New Israel Fund. Makor Rishon och Hakol Heyehudi citerar också talesmannen för den judiska bosättarrörelsen i Hebron: ”Deras anslutning till en organisation som kallar sig för ´en människorättsorganisation´... sätter den i ett antisemitiskt ideologiskt ljus med tillägg av en fientlig terroristdimension till själva brottet. Vi förväntar oss att man tillämpar lagen för att agera mot dem som begår hatbrott mot judar.”

Den 4 juli säger Jaber att en bulldozer, en civil Toyota, några civila och tre soldater dök upp på hans mark. Bulldozern började lägga sten på hans mark som förberedelse till en stig, och soldaterna beordrade honom att gå därifrån och visade honom en för länge sen utgången order om att tomten är ett avstängt militärt område. Jaber stannade kvar på tomten.

Talespersonen för IDF sade: ”Området hade inte förklarats vara ett avstängt militärt område vid den tidpunkten, och de tekniska styrkorna då på plats tillhör inte IDF.”

´Omedelbart frisläppande´

Därefter gjorde armén räder mot familjens hus tre gånger. Jaber sade att vid ett tillfälle nämnde en arméofficer ”problem med bosättarna”. I den tredje räden, tidigt på morgonen den 28 juli, frågade två soldater eller poliser honom på hebreiska: ”Finns det något olagligt i huset?” Jaber svarade på hebreiska: ”Det finns människor i huset. Jag har fem barn här.”

”Finns det vapen?” frågade de, och han svarade förundrat: ”Jag har inga vapen.” De fortsatte: ”Finns det droger i huset?” och Jaber sade förvånat: ”Om ni vill, kan ni kolla. ”Soldaterna rörde inte en enda kudde, berättade han, men deras närvaro i huset skrämde hans lilla dotter Farah (fastän hon bestämt förnekar detta).

Jaber sade att från onsdag till fredag den veckan, flög en övervakningsdrönare över huset. (När Haaretz frågan om det var en drönare från armén eller bosättare som borde ha haft tillåtelse från armén, sade en säkerhetsansvarig: ”Vi känner inte till någon händelse vid det datumet med nån drönare i området där Jabers familj bor.”)

Albaraa Jaber. Foto: Haaretz

Jabers sönder, 20 och 18 år gamla, Albaraa och Mohammed, togs till polisstationen mitt emot Kiryat Arba. Tio dagar senare, hemma i Hebron, berättade Albaraa om utfrågningen av honom och arresteringen vilket också skulle förtjäna en egen artikel.

En av hans fångvaktare och flera av förhörsledarna från polisen introducerade sig med att de kom från Shin Bet. (Polisens talespersoner svarade inte på frågan om personal från Shin Bet deltog i utfrågningen, men källor berättade för Haaretz att myndigheten inte var inblandad i arresteringen eller utfrågningen.)

Albaraa sade att hans förhörsledare anklagade honom för att ha kastat stenar och för att han ägde vapen. Han nekade bestämt till anklagelserna. Han och hans bror släpptes omkring kl 14 och Albaraa var skyldig att komma tillbaka till polisen den kommande söndagen, när han åter förhördes av någon som hävdade att han var från Shin Bet, och han fick åter frågorna om vapen i hans ägo. Han fördes sen över till Etzions militära interneringsanläggning.

Torsdagen den 5 augusti hölls en hearing i militärdomstolen om att förlänga hans internering. Haaretz följde med den oroliga fadern som trodde – som han själv hade erfarit för över en månad sedan – att hans son redan hade

förts till militärdomstolen och väntade i bojor flera timmar i en väldigt varm container. Till hans förvåning hölls hearingen online och hans son var kvar i Etzion.

Domaren, överstelöjtnant Azriel Levy, förklarade att militärens åklagarmyndighet hade sagt till att fallet var avslutat, att det inte fanns någon anledning till att flytta den misstänkte och att han skulle släppas samma dag. Via en app dök Albaraas ansikte upp på domarens mobil. Domaren visade skärmen för den äldre Jaber på två meters håll.

”Hej, pappa”, sade Albaraa med ett leende.

”Du släpps fri idag”, talade domaren om. Albaraa gjorde för ett ögonblick en paus, för att smälta det han just hade fått höra och svarade milt: ”Jag är chockad.” Strax före kl 11 dikterade domaren följande: ”Jag beordrar att den misstänkte omedelbart och villkorslöst släpps fri.” Han beordrade domstolens stenograf att stryka under ordet ”omedelbart”.

Albaraa Jaber släpptes bara omkring nio timmar senare, och detta följde efter att Nasra, advokaten, ingrep och upprepade frågor som Haaretz ställt till armén. ”På grund av ett mänskligt misstag släpptes inte Albaraa Jaber omedelbart som domstolen hade bestämt”, sade talespersonen för IDF i ett svar på detta inlägg. ”När man hade uppmärksammat felet, släpptes han omedelbart.”

Haaretz bad om svar från enheten om slutsatsen att händelseförloppet var bevis på att arméns handlande stod i bosättares tjänst ”som syftar till att bryta ner familjen Jabers moral som gör motstånd mot deras försök att ta över deras mark.”

”Israeliska arméstyrkor agerar inte parters ´tjänst´ som inte är arméchefer”, svarade man från talesmannens kontor, och tillade att styrkorna syftar till att skydda israeliska medborgare och omintetgöra terrorism. Arméns aktiviteter ”utförs i enlighet med operativa överväganden i samordning och samarbete med andra relevanta säkerhetsenheter.”

https://www.haaretz.com/middle-east-news/palestinians/.premium-home-invasions-and-false-arrests-what-happens-to-a-palestinian-protecting-his-land-1.10160071?utm_source=General+Mailing+List&utm_campaign=b787547ebd-EMAILCAMPAIGN%202021%2008%2027%2006%2024%20COPY%2001&utm_medium=email&utm_term=0_586030c6d-b787547ebd-82761379

Översättning: Anja Emsheimer

2021 års medlemsavgift
JIPF är en ideell förening!
Så snälla du, betala din avgift så fort som möjligt:
290kr medlemskap inkl. JIPF-bladet
540kr + stödmedlem inkl. JIPF-bladet
140kr medlem stud/arbetslös/obemedlad inkl. JIPF-bladet
190kr endast JIPF-bladet
plusgiro 475 29 17-7
OBS; glöm inte att uppge ditt namn, adress, och gärna e-postadress
Styrelsen

Bosättarvåld och militärens medbrottslighet kan inte skyllas på en enskild israelisk general

Avner Gvaryahu, Haaretz den 12 augusti 2021

Den 11 augusti uppmanade Haaretz huvudledare, en av de skarpaste på senare år, IDF:s stabschef generallöjtnant Aviv Kochavi att entlediga general-major Tamir Yadai, befälhavare för centralkommandot.

Yadai borde verkligen betala med sitt jobb för de 40 palestinier som armén har dödat under de senaste tre månaderna och för den symbiotiska relationen mellan soldater och extremistiska bosättare. Ett pris måste betalas för denna likgiltighet inför mänskligt liv. Men höjdarna måste också betala.

Medan Yadai bär det direkta ansvaret för vad som händer i territorierna, fanns likgiltigheten inför mänskligt liv långt dessförinnan. Det var inte Yadai som bestämde att användningen av .22-kalibriga Ruger-kulor skulle användas mot

demonstranter, även om begravning efter begravning bevisade det absurda i att kalla dem för ”icke-dödliga”. Det var inte Yadai som uppfann arméns galna och fega politiken mot ”the hilltop youth”, kahanisterna från Hebron eller bosättares ledarskap i allmänhet. En lång lista på generaler och politiker föregick honom, och många av dem tjänstgör fortfarande i positioner överordnad hans.

Det var befälhavaren och försvarsministern som valde att inte säga någonting när en bosättare filmades medan han sköt på palestinier med ett militärt vapen. De valde att inte säga någonting när soldater stod bredvid maskerade bosättare som sköt skarpt mot palestinier; och när soldater filmades när de stod bredvid bosättare som tände eld på fälten, kastade stenar och attackerade med järnstänger. Soldaterna är inte de enda som stod bredvid i dessa situationer. Det gjorde även deras befälhavare och dessas befälhavare. Yadai är bara den högste i denna kedja.

Man bävar inför tanken att Kochavi och försvarsminister Benny Gantz egentligen inte störs av omfattningen av samarbetet mellan armén och de maskerade ligisterna från Yitzhar och Givat Ronen, eller ännu värre, är rädda för dem. Det är deprimerande att tänka att även de vet att det finns ett politiskt pris att betala för att på allvar ta itu med bosättarvåld och de fel som låter detta frodas; att i dess kampanj på uppdrag av Elor Azaria, medan högern kanske inte hade hjälpt Azaria som dömdes och fängslades, fick hans befälhavare klart för sig priset de skulle behöva betala för ännu en rättegång av det slaget.

Gadi Eisenkot, IDF:s befälhavare vid den tiden, förstod detta. ”Om någon vill ha en gängmentalitet, låt honom då säga det,” sade han då. Svaret blev tydligen ”ja” för bara några år senare, tycks hans efterföljare villiga att acceptera en sådant mentalitet.

Så vad då om man sköt skarpt mot palestinier? Det kostar verkligen ingenting politiskt sett. Till skillnad från högern har vi inte lärt oss att sätta ett sånt pris; därför att palestinsk blodsutgjutelse är inte värt för media att berätta om, och så är det inte heller på den politiska agendan. Medan knessetledamöter står på rad för att förklara för Ben & Jerry´s att bosättningarna är ”ett samhälle i Israel”, skulle de flesta nog föredra att veta så lite som möjligt om vad som pågår i deras nya Greater Israel.

Yadai avskedades inte. Han fortsatte hela sin ämbetstid. Palestinskt blod är lika billigt som alltid, och vi fortsätter att tänka på dussintals palestinier som dödats enbart för att det kunde utgöra en ”risk för upptrappning”. Den blivande chefen för centralkommandot, Yehuda Fuchs, kommer att leda samma sektor på samma villkor: ”Även han vet att man inte rapporterar bosättarvåld, att man inte skapar en media- eller politisk kris, att om man evakuerar obe-

höriga bosättarutposter, arresterar bosättare och upprätthåller lagen, skulle det kunna bli en kris som skulle förfölja honom i månader.

När 100 soldater skrev till försvarsministern och bad om verktyg för att ta itu med bosättarvåld, svarade Gantz: ”Merparten av bosättarna i Judeen och Samarien är normgivande, laglydiga människor.” Han var bekymrad över termen ”bosättarvåld” som beskriver en faktisk verklighet som inte lätt kan förnekas.

Den här termen bekymrade också vice borgmästaren i Jerusalem Aryeh King, som försökte flytta på en affischtavla som vi satte upp i Jerusalem. De har kanske rätt. Den mer exakta termen skulle vara ”hatbrott”. Det går knappt en vecka utan att soldater filmas när de tillhandahåller väpnad säkerhet för hatbrott, eller att försvarsministern och befälhavaren inte säger något om dessa brott, liksom även de flesta nyhetssändningar och tidningar.

Om det bara var chefen för centralkommandot som var problemet, om det bara var en person som man kunde ge hela skulden. Vi alla lät denna verklighet uppstå, vi alla låter den fortsätta och det är dags att vi ser den rakt i vitögat.

Avner Gvaryahu är verkställande direktör för Breaking the Silence.

https://www.haaretz.com/opinion/.premium-settler-violence-and-the-military-s-complicity-can-t-be-blamed-on-a-single-general-1.10112408?utm_source=General+Mailing+List&utm_campaign=f0c1897e53-EMAIL_CAMPAIGN_2021_08_13_27&utm_medium=email&utm_term=0_5860 30c60d-f0c1897e53-82761379

Översättning: Anja Emsheimer

Terror på Västbanken om sabbaten

Den 9 september 2021 av Maya Rosen

När jag ställer om klockan efter sabbatens slut, kan jag mäta våldet under dagen genom antalet olästa meddelanden som dyker upp på min skärm. Jag sitter hemma i Jerusalem och går igenom rapporter från vänner i South Hebron Hills, på landsbygden på södra Västbanken, och beskriver israeliska bosättares mobbattack mot palestinier. Om jag bara har några dussin texter så bestod sammandrabbningarna antagligen av maskerade bosättare som kastade stenar på palestinier eller invaderade byar för att fysiskt angripa invånare. Men jag har också några andra meddelanden som

väntar, jag vet att bosättare troligtvis har tänt eld på palestinska hem eller t.o.m. skjutit skarpt mot palestinier eller aktivister som stödjer dem.

Medan våldet mot palestinier ökar stort på de ockuperade områdena, har sabbaten blivit den mest våldsamma dagen i veckan i South Hebron Hills. Oprovocerade attacker på palestinier har blivit något av ett nöje för de religiösa sionistbosättarna i området om sabbatseftermiddagarna. Palestinier som bor där kan även berätta att de sett israeler från annat håll som har åkt till området för att tillbringa veckoslutet med att klå upp invånare. Liksom lynchningarna om söndagar i Jim Crow South – där vita mobbare mördade svarta på den kristna sabbaten, när de hade tid att delta i våldet på sin fritid – lördagar har blivit en ursäkt för våld i South Hebron Hills och omvandlat den judiska vilodagen till en social kväll för brutalitet.

Dessa attacker, hemska i sig, kränker även sabbatens lagar som bosättarna hävdar att de upprätthåller. När bosättare rycker upp palestinska träd med rötterna, trotsar de förbudet mot att ”skörda” på sabbaten. Och när de sätter in skarp ammunition mot palestinier, såväl som mot israeler och internationella aktivister, överträder de inte bara det bibliska förbudet om att ge eld, utan också ett direktiv i Mishnah – en juridisk kod från tredje århundradet – som uttryckligen förbjuder en att bära vapen på sabbaten. Texten klargör logiken i förbudet: När en vis gammal man, Rabbi Eliezer, påstår att det är tillåtet att bära vapen eftersom vapen är ”smycken”, genmäler de andra rabbinerna omedelbart, ”De är inget annat än förkastliga”, och fortsätter med att citera den berömda strofen ur Jesaja som beskriver undergången: ”Och de ska smida sina svärd till plogbillar och deras spjut till beskärningskrokar mot nationen, nation ska inte lyfta svärd mot nation, inte heller ska de lära sig krig längre.” Eftersom sabbaten i den talmudiska föreställningen, en försmak av den värld som väntar och profetian hos Jesaja klargör att detta kommer att bli en värld utan vapen, är rabbinerna orubbliga i sin ståndpunkt att vapen inte har någon plats i efterlevnaden av sabbaten.

Att hålla sabbaten är kärnan i Torans vision om världen - enligt biblisk lag är det dödsstraff på att kränka sabbaten. Medan senare rabbinska auktoriteter i praktiken avskaffade dödsstraffet, behandlas efterlevnaden av sabbaten fortfarande med yttersta allvar. Och fastän judisk lag förvisso tillåter handlingar som annars skulle vara förbjudna på sabbaten om det handlar om att rädda någons eller någon annans liv, skulle även i den mest snedvridna tolkningen av verkligheten, hur skulle då oprovocerade attacker mot gamla eller små barn förstås på det här sättet? Naturligtvis är den judiska traditionen polyfon – medan dess yttersta drivkraft är ömsesidig ansvarsskyldighet och kärlek till andra, uppmanar judiska texter till våld vid sidan av dem för radikal rättvisa och medkänsla – men på frågan om sabbaten är traditionen entydig. Det faktum att bosättare är så villiga att överge judisk efterlevnad för att ta till våld mot palestinier är ett fördömande av religiös sionism där det målmedvet-

na sökandet efter att kontrollera marken har överskuggat att efterleva mitzvot, och våldsam etnoöverlägsenhet har gått före alla andra aspekter av judiskt liv.

Bosättarvåld över hela Västbanken, ofta i samarbete med armén, är inte ny, men dess övermod anpassar sig efter ett diskursivt skifte mot en uppmuntrande etnoöverhöghet i Israel. Nu i vår marscherade hundratals judar på yttersta högerkanten genom gatorna i Jerusalems centrum, sjöng ”död åt araberna” och attackerade motdemonstranter från vänsterkanten och palestinier; bara några veckor tidigare sade Bezalel Smotrich, ledamot i knesset och chef för det religiösa sionistpartiet, att araber som inte erkänner att ”landet Israel tillhör det judiska folket... inte kommer att stanna kvar här.” Smotrich är inte nån ideologisk ensamvarg i knesset: Amichai Chikli i högerpartiet Yamina har förlöjligat den israeliska armén för att ha låtit palestinier överleva antiterroruppdrag. Itamar Ben Gvir i extremistpartiet Otzma Yehudit har en tavla på Baruch Goldstein, den israeliska bosättaren som 1994 mördade 29 palestinier medan de bad sin bön, tavlan hänger i hans hem; han har även lovat att ”fortsätta på den väg” som den ”heliga rabbi Kahane,” tog och menar då Meir Kahane, den högerextreme rasistledaren som stödde fördrivningen av araber från Israel. Även den nyligen valde premiärministern Naftali Bennett, har skrutit med att döda araber. På många sätt har salarna i knesset, gatorna i Jerusalem och fälten i South Hebron Hills blivit snedvridna reflektioner av varandra.

För Kahane var våld mot araber en absolut nödvändighet, inte något tillfälligt element i sionismen, och den religiösa sionistiska rörelsen ansluter sig alltmer till denna tro. Både Osloavtalen från tidigt 1990-tal och Israels tillbakadragande från Gaza 2005 radikaliserade den religiösa sionistiska mainstreamvärlden, som i dessa händelser såg hotet av territoriell kompromiss. Under åren som följde började bosättare, stärkta av staten, att till varje pris vidta åtgärder för att förhindra palestinsk suveränitet. Bosättarrörelsen bygger nu sina utposter utan att vänta på statens godkännande av deras byggprojekt eller att fråga, säkra på att beslutsam handling skulle garantera tillåtelse retroaktivt. Mobbning och våld fungerar som en kärna i bosättarnas strategi och främjar deras slutgiltiga mål med expansion och kontroll. Inte alla religiösa sionister skulle överse med detta beteende – men rörelsen har ändå skapat institutioner och värderat lärare som uppmuntrar en rasistisk, ultranationalistisk vision för landets framtid, medan dess rabbiner har varit märkligt tysta och inte har fördömt dessa attacker.

Kanske är vårt enda svar på sådan grymhet att återvända till den bestående källan till judisk alternativ tradition: lagarna och etiken i Toran, som bosättarna, trots sin symboliska efterlevnad så hastigt har förkastat. Våldsam fascism kanske är normen i Israel idag, och detaljerade retoriska webbsidor kanske är framställda för att övertyga oss om att etnoöverhöghet ligger i en religiös tro. Men om vi går till själva källorna, blir villfarelsen i detta tydlig. I judiska källor

hänvisas sabbaten till chemdat ha´yamim, ”den underbaraste av alla dagar” - underbar just därför att sabbaten genom att lägga tonvikten på plikt och gemenskap, ger en alternativ logik till genomslagskraften i exploatering, och undviker orättvisan i denna värld och erbjuder en vision av en försonad värld som fortfarande är möjlig, om vi arbetar på att skapa den.

Det arbetet kom jag på igen för några månader sedan när jag stod med vänner inne i en palestinsk familjs hus i byn Sarura som bosättare hade tänt eld på föregående lördag. Medlemmar i byn och aktivister hade kämpat för att släcka elden medan deras ägodelar – möbler, en generator, vattencisterner och grödorna på de omgivande fälten – gick upp i rök; israeliska soldater i närheten tittade på utan att göra något. När jag var med och försökte laga deras hus, skrubba de förkolnade väggarna och bära ut nedbrända spillror, undrade jag vad de så kallade religiösa bosättarna tänkte när de tände tändstickorna som hade tänt på detta helvete och därmed kränkt Torans mest detaljerade budord om sabbaten: ”Du ska inte tända någon eld där du bor under sabbaten” (Exodus 35:3). Jag tänkte på profeten Jeremia som varnar det judiska folket för straffet att om man inte följer sabbaten kommer att bli en förstörelse utan slut. Men här är både föraktet för sabbatens efterlevnad och den förstörelse som följer i händerna på bosättarna. Jag undrar: Kommer dessa ruiner att vara vårt enda arv?

Maya Rosen är doktorand i historia vid Hebrew University. Hon bor i Jerusalem och är aktiv i arbetet mot ockupationen.

https://jewishcurrents.org/shabbat-terror-in-the-west-bank/?utm_source=General+Mailing+List&utm_campaign=ef10e5c993-EMAIL_CAMPAIGN_2021_09_08__02_48_COPY_01&utm_medium=email&utm_term=0_586030c60d-ef10e5c993-82761379
https://jewishcurrents.org/shabbat-terror-in-the-west-bank/?utm_source=General+Mailing+List&utm_campaign=ef10e5c993-EMAIL_CAMPAIGN_2021_09_08__02_48_COPY_01&utm_medium=email&utm_t%20%20%20erm=0_586

Översättning: Anja Emsheimer

Media Skiter i den Israeliska Arméns Dödspatruller

Gideon Levy, Haaretz den 31 juli 2021

Israeliska soldater vid den 12-årige Mohammed al-Alamis begravning i staden Beit Ummar på Västbanken i torsdags, Foto: Emil Salman

Israelisk terror är på gång igen. Dödspatrullerna från Israels försvarsstyrka kunde notera ännu en lyckad vecka: kropparna efter fyra oskyldiga palestinier låg i en hög mellan de två fredagarna. Det verkar inte finnas något samband mellan de fyra incidenterna där fyra söner dödades, men kopplingen mellan dem kan inte brytas.

I alla dessa fall valde soldater att skjuta för att döda som det alternativ de föredrog. I alla fyra fallen kunde ett annat sätt ha valts: Arrestera dem, sikta på benen, inte göra något eller helt enkelt inte vara där alls. Men soldater-na valde att döda. Det är antagligen lättare för dem på det sättet.

De kommer från olika avdelningar inom armén med olika bakgrunder, men de delar den otroliga lätthet som de dödar med, vare sig de måste eller inte.

De dödar därför att de kan. De dödar därför att de är övertygade om att det är så de förväntas göra. De dödar därför att de vet att inget är billigare än en palestiniers liv. De dödar därför att de vet att israeliska media kommer att skita i detta och inte rapportera något. De dödar därför att de vet att inget ont kommer att hända dem så varför inte? Varför inte döda en palestinier om det är möjligt?

De dödade en 12-årig pojke och en 41-årig rörmokare. De dödade en 17-årig ungdom och en 20-årig ung man som var med på en begravning, alla fyra på en vecka. En israelisk slogan under kriget 1948 löd ”Till vapen! varje bra man” vilket senare ledde till IDF:s koncept ”vapenrenhet”. Fyra på en vecka, av ingen som helst anledning, utan att tveka, och utan någon terrorist mitt framför dem. Fyra avrättningar av unga män med drömmar, familjer, planer och kärlekar.

Ingen av de fyra utgjorde något hot för soldaterna, definitivt inte på ett sätt att det berättigade dödlig eldgivning. Tretton kulor på en bil som helt oskyldigt körde förbi med en far och hans tre små barn. Att skjuta en rörmokare som höll en skiftnyckel och påstå att han ”snabbt rörde sig mot soldaterna”. Tre kulor i magen på en 17-åring på väg att ta hem sin bror.

Allt detta kan kallas terror; det finns ingen annan definition. Allt detta kan kallas dödspatrullernas handlingar; det finns ingen annan beskrivning. Det låter fruktansvärt men det är verkligen fasansfullt.

Det skulle kunna vara mindre fasansfullt om de israeliska medierna brydde sig om att rapportera om det och möjligen kunna göra israeler upprörda. Det skulle kunna vara mycket mindre fasansfullt om IDF:s befälhavare skulle ta de nödvändiga stegen utifrån deras armés mordiska likgiltighet. Men merparten av medierna trodde att detta att döda ett barn inte intresserar någon eller är oviktigt, eller både och, så denna upprörande incident rapporterades inte.

Om soldaterna hade skjutit en hund – även det förstås en upprörande handling – skulle det ha fått större uppmärksamhet. Men ett palestinskt barn som dött? Vad hände? Varför skulle det intressera någon, varför är det viktigt?

”Arbetar du för araberna?” twittrade journalisten Yinon Magal illvilligt och vände sig till Hagar Shezaf vid Haaretz, praktiskt taget den enda journalisten som bevakade pojkens begravning. Det här är det nya journalistiska etoset: Att rapportera om sanningen är liktydigt med att arbeta för araberna.

Låt oss lägga undan trivialiteterna och nonsensmedia som helt och hållet var upptagna med modellagenten misstänkt för sexuella brott och med en lista

på pedofiler – vad har media att göra med att barn dödas? Frågan är: Var är de militära befälhavarna och de politiska ledarna?

Deras skamliga tystnad leder till en enda slutsats: De tror att det här dödandet är acceptabelt. Det är precis vad de förväntar sig av soldater: dödandet av oskyldiga. Det finns inget annat sätt att förklara allas tystnad utan ens något som liknar ett fördömande.

Om de som dödade pojken Mohammed al-Alami fortfarande inte har arresterats, då säger IDF under befälhavare Aviv Kochavi – en person som är känd för att tala i upphöjda termer om värderingar – att soldaterna handlade korrekt. Om fallskärmsjägarna som dödade Mohammed Tamimi genom att skjuta tre kulor i hans kropp från sin bepansrade jeep fortfarande går omkring helt fritt på Västbanken så betyder det att armén hyllar dem.

Och om IDF hyllar dem, då talar vi verkligen om dödspatruller, precis som i de mest fruktansvärda regimerna.

https://www.haaretz.com/opinion/.premium-the-media-yawns-at-the-israeli-army-s-death-squads-1.10063843?fbclid=IwAR1nEYwFOVCzOTq-h0O4ID3VRBWA-MctUgvBoBESP7q5pboGthJJnmtGDdY

Översättning: Anja Emsheimer

Ni vill rapportera om bosättarvåld? Då kan ni snart komma att bli föremål för en utredning

Palestinier och aktivister på Västbanken som kommer med klagomål om bosättarvåld blir ämne för polisförhör.

Ali Awad, +972 Magazine den 19 augusti 2021

Min vän Sami Huraini och hans familj vaktade sin mark i byn a-Tuwani i det ockuperade South Hebron Hills den 31 mars, när de attackerades av en israelisk bosättare från det närliggande Havat Ma´on.

”Medan vi arbetade på våra egna fält nära mitt hem, körde en bosättare upp sin fyrhjuling bredvid oss”, mindes Sami och hänvisade till sin terrängbil. ”Han stannade och gick av sin fyrhjuling och började filma oss medan vi rensade bort stenar från vår mark, i ett försök att ta tillbaka den och göra den

Israeliska soldater tittar på när bosättare nära bosättningen Ma´on går med käppar och hotar palestinier, israeler och internationella aktivister som tillsammans med invånare i lokala palestinska byar går i en solidaritetsmarsch i South Hebron Hills, Västbanken, den 22 september 2012. (Oren Ziv/Activestills.org)

brukbar för odling igen.” Bosättaren fortsatte att provocera Sami och hans familj och hävdade att de brukade mark som han hade hyrt av staten, sade Sami.

Den 11 april kallade den israeliska polisen in Sami. De sade till honom att komma till polisstationen i den israeliska bosättningen i Kiryat Arba i utkanterna av staden Hebron på den ockuperade Västbanken. Fastän polisen hade kallat honom, måste Sami vänta innan han släpptes in. Men så snart han satt mitt emot polisutredaren, behandlades han som en misstänkt, sade han.

”Polisen sade: ´Du var på marker som bosättarna äger´”, mindes Sami. ”´Det är inte sant. Sanningen är att bosättaren gjorde räder på min familjs mark och provocerade oss´, svarade jag. ´Du ljuger´, svarade polisen.”

”Jag var chockad”, fortsatte Sami. ”Jag kände mig nedtryckt eftersom jag var säker på att vad jag än skulle säga, skulle det inte tas på allvar.” Då bestämde han sig för att hålla tyst under resten av förhöret.

Till slut sade utredaren till Sami att kontakta en familjemedlem för att få ut honom mot borgen. ”Jag kommer inte att betala nånting”, minns Sami att han svarade, förvånad över sin egen beslutsamhet. ”Han [bosättaren] gjorde räder på vår mark och började provocera oss. Sen håller ni kvar mig, förhör mig och nu säger ni till mig att betala pengar för att bli frigiven. Nej, det kommer jag inte att göra.”

Polisen gick ut från förhörsrummet och lämnade kvar Sami ensam en stund utan att han fick veta vad som skulle ske med honom. När utredaren kom tillbaka, sade han till Sami att skriva under ett antal handlingar. En domstolsförhandling skulle äga rum den 11 augusti, och genom att skriva under måste Sami gå med på att betala 5 000 NIS i böter om han inte infann sig. Men den 10 augusti kallade den israeliska allmänna åklagaren på Samis advokat och talade om för henne att domstolsförhandlingen hade ställts in – polisen hade inte väckt något åtal mot honom.

Samis erfarenhet är inte någon isolerad händelse. Palestinska aktivister runt om på den ockuperade Västbanken rapporterar om liknande behandling av israeliska bosättare och myndigheter; de berättar att när de bestämmer sig för att lämna in ett klagomål mot bosättarvåld och israelisk polis, slutar det med att de själva anklagas för våld.

Det här är ett skäl till varför palestinier ofta låter bli att skicka in klagomål mot polisen efter att ha attackerats av israeliska bosättare. Enligt den israeliska människorättsorganisationen Yesh Din, som spårar bosättarvåld på de ockuperade territorierna, angav 30 procent av offren uttryckligen att de inte var intresserade av att lämna in något klagomål mot polisen. Detta när 413 incidenter med ideologiskt motiverade brott dokumenterats av organisationen mellan åren 2013 och 2015.

De flesta av offren talade om för Yesh Din att de inte har något förtroende för de israeliska myndigheterna i rättsväsendet, medan andra uttrycker oro för att det skulle utsätta dem eller deras familjemedlemmar för fara om de lämnade in ett klagomål. Det fanns även de som sade att de endast skulle klaga genom den palestinska myndigheten, eller att de var emot att direkt ha med israeliska myndigheter att göra.

Mellan bosättaren och polisen

I början av 1980-talet förklarade den israeliska regeringen att tusentals dunams i Masafer Yatta, en samling palestinska byar i South Hebron Hills, för militärt skyddsområde, döpt till ”Firing Zone 918”. Sedan dess har de militära myndigheterna använt ”säkerhet” som en ursäkt för att förstöra palestinska

Palestinier i byn Tuba i South Hebron Hills tittar på när bosättare tänt på deras höbalar, den 1 juni 2021. (Med tillstånd av Jaber Awad)

hus i området, neka byggnadslov och hindra palestinska familjer tillgång till vatten och elnät.

Samtidigt har Israel fortsatt att bygga bosättningar i området. Bosättarutposten Havat Ma´on byggdes 2001 med den israeliska regeringens tillstånd, sedan en grupp israeliska bosättare hade brutit upp från den närliggande bosättningen Ma´on. Som en reaktion på den internationella kritiken av bosättarpolicyn, gav den israeliska regeringen order om att utposten skulle förstöras tidigt på 2000-talet. Men sedan dess har utposten inte bara återställts, den har vuxit och ytterligare inkräktat på palestinsk mark.

I början av året byggde bosättarna från Havat Ma´on en ny utpost som stängde av palestinska fåraherdar från resten av fälten där deras får betade. Palestinska byar, instängda mellan bosättningen och utposten – även min by, Tuba – har regelbundet blivit utsatta för trakasserier av israeliska bosättare och soldater. Men under de senaste månaderna har palestinska aktivister i regionen South Hebron Hills dokumenterat en ökning av bosättarvåld, även med att kasta sten på palestinska invånare, tända på höbalar som fåraherdar använder för att utfodra sina får, och att rycka upp träd. Med rötterna.

Den 9 juni, medan en grupp aktivister höll på att dokumentera israeliska armébulldozers som var i färd med att förstöra vägar som leder till Masafer Yatta, ringde min vän Mesleh Makhamri från byn Maghayeer Al-Abeid till mig. ”Ali, jag behöver din hjälp. Snälla du, ta med dig aktivister och kom till mitt fält vid vattenbrunnen. Det är bosättare där som attackerar mig och fåren och jag är ensam”, sade han.

Jag lade på och ringde till aktivister som hade bilar och kunde köra till Mesleh och hämta honom. Men när de kom fram, hade arméns bulldozers redan förstört vägen som gick till hans by och stängt av den; det var omöjligt för dem att komma fram.

Jag försökte ringa till Mesleh igen, men det var ingen som svarade. Senare fick jag veta att israelisk polis hade satt handbojor och ögonbindel på honom, och tagit honom till polisstationen i Kiryat Arba. Hans fårhjord hade lämnats ensam och omgiven av bosättare.

Jag ringde till Meslehs far, Shihadi, så att han kunde ordna med någon som kunde följa med fåren hem, och han skickade sin yngre son. När en veterinär

En israelisk soldat kastar stenar på fåren för att skingra dem i Umm al Arayes, South Hebron Hills på Västbanken, den 26 januari 2013. (Oren Ziv/Activestills.org)

senare kom för att undersöka fåren, sade han att flera av dem hade slagits och drabbats av blåmärken.

En grupp israeliska aktivister och jag följde med Shihadi till polisstationen för att lämna in ett klagomål. Men när vi kom dit, släppte poliserna inte in oss, inte ens flera timmar senare. Det blev för sent och vi beslöt oss för att gå tillbaka hem.

Dagen efter att Mesleh hade arresterats, fördes han till militärdomstolen i fängelset Ofer på Västbanken. Min vän Sami och jag körde hans far till förhöret. Bosättarna, som attackerade honom, hade utan skäl anklagat honom för att hota att döda dem, och polisen begärde att häktningen skulle förlängas med sex dagar för att fortsätta förhöret. I stället bestämde domstolen att han skulle vara kvar i fängelset ytterligare fyra dagar.

Den 14 juni, dagen för Meslehs andra domstolsförhandling, begärde polisen att den skulle förlängas med ytterligare tre dagar. Men Meslehs advokat hävdade att myndigheterna inte hade något bevis mot honom. Han släpptes efter ha tillbringat fem dagar i fängelse, på villkor att en israel skulle vara borgenär och lova att Mesleh skulle komma till alla polisutredningar eller förhör, och att israelen skulle betala 20 000 NIS om Mesleh inte skulle infinna sig.

Militärens domare skrev i sitt beslut att Meslehs vittnesmål verkade mycket ärligare än bosättarnas. Han kritiserade också polisen för att ha vägrat att granska de videofilmer som Meslehs advokat hade tillhandahållit, och ansåg att de varit försumliga. Videofilmerna visar hur bosättarna fysiskt och verbalt skymfar honom.

´Ja, jag arresterades för att jag hade blivit misshandlad´

Som ett resultat av alltfler trakasserier mot de palestinska fåraherdarna i området South Hebron Hills, har israeliska och internationella aktivister följt med herdarna, i alla fall för att dokumentera kränkningarna mot dem. Men även israeliska och internationella aktivister har blivit måltavla för bosättarvåld.

Den 13 maj följde två israelisk-amerikanska aktivister, Sam Stein och Bob Subeiri, med en palestinsk fåraherde i South Hebron Hills, som hade trakasserats våldsamt av israeliska bosättare. När de kom till en brunn i närheten, såg de ett palestinskt barn som var rädd för att dra upp vatten eftersom en tonårig bosättare stod uppe på det kupolformade gallret till brunnen, och tittade på honom. Sam ställde sig mellan barnet och bosättaren, och så kunde barnet dra upp vatten och gå sin väg.

Sen kom tre eller fyra bosättare dit och började slå Sam och Bob med stänger av metall och trä. De stal Sams telefon, bröt sönder hans kamera och slog sönder fönstren på en hyrbil som en grupp aktivister ägde. Subeiri sårades och togs till ett sjukhus i Be´er Sheva.

Den amerikanska aktivisten Robert Subeiri efter att ha attackerats av israeliska bosättare i South Hebron Hills. (Med tillstånd av Hineinu)

Efter att ha klarat sig undan från området ringde Sam till den israeliska polisen för att lämna in en rapport. När en polis kom och mötte honom, sade han att Sam både var ”inblandad och misstänkt”, och sen blev han tvungen att gå med honom till polisstationen. En annan av Sams vänner, Oriel Eisner, som inte ens var med under incidenten, hölls också kvar som misstänkt, och båda stängdes av från Västbanken i 15 dagar.

”Jag fick en panikattack igår natt. Min panikattack kom inte på grund av det våld jag hade varit med om från de radikala bosättarna. Den kom av den avhumaniserande behandlingen jag fick av den israeliska regeringen och polissystemet. MIN regering och mitt polissystem”, skrev Sam på Facebook efter attacken. ”Ja, jag arresterades för att jag hade blivit misshandlad.”

Under förhöret anklagade en polis Sam för att ha slagit minderåriga med en påk, och förklarade att det här var anledningen till att stänga av honom från

Västbanken. Sam nekar till denna anklagelse. Polisen frågade också Sam hur mycket han får betalt för att följa palestinska fåraherdar, skrev Sam i sin post. ”Det kanske mest absurda var att han anklagade mig för uppvigling och provokation eftersom jag hade på mig en skjorta där det står Standing together på både hebreiska och arabiska. Om ni tycker att ´standing together´ är ett uppviglande påstående, då är det något alvarligt fel med er.”

”De här bosättarna gör ett smutsigt jobb i ett rasistiskt system”, fortsatte Sams artikel. ”Så snart de hade slutat att kränka mig, gick de till polisen och lämnade in ett klagomål där ´jag´ faktiskt hade anfallit ´dem´, och det korrupta polissystemet gör att det här faktiskt fungerar. Polisen som förhörde mig anförde bokstavligen antisemitiska [sic] konspirationsteorier som påminde om fixa idéer om George Soros. Jag var offret för en terroristhandling och **jag** var den som arresterats. Dessa händelser är också just anledningen till varför jag gör som jag gör. Inget har förändrats, och jag kommer snart tillbaka till det, så snart som möjligt.”

Ali Awad är en aktivist från byn Tuba i South Hebron Hills.

https://www.google.com/search?q=https%3A%2F%2Fwww..972mag.com%2Fsettler-violence-police-investigation%2F%3Ffbclid%3DIwAROEe9XPKjtpIJ_a-2KlqHlqLD86Q4oHr01Onzk7l5UfOFwFk5zylb7MEBI&oq=https%3A%2F%2Fwww..972mag.com%2Fsettler-violence-police-investigation%2F%3Ffbclid%3DIwAROEe9XPKjtpIJ_a-2KlqHlqLD86Q4oHr01Onzk7l5UfOFwFk5zylb7MEBI&aqs=chrome..69i57j69i58.207021j0j7&sourceid=chrome&ie=UTF-8

Översättning: Anja Emsheimer

Kan vi hysa medkänsla bara för en sårad israelisk soldat men inte även för dagens offer i Gaza?

Gideon Levy, Haaretz den 26 augusti 2021

Är det tillåtet att titta åt ett annat håll? Är det ens möjligt? Den allvarliga skadan som drabbade gränspolisen Barel Hadaria Shmueli har svept fram över Israel till ett nästan oöverträffat engagemang och mediebevakning, kombinerat med moralisk blindhet. Hans upprörda far tillrättavisar landets ledare, någon spelar in de fräna samtalen och skickar dem till andra,

En demonstrant i Gaza bär en sårad ungdom under lördagens sammandrabbningar med israeliska säkerhetsstyrkor under en demonstration nära den israeliska gränsen. Foto: Said Katib/AFP

någon annan skyndar att publicera och göra en stor sak av dem; man är fortsatt försiktig och ett fördömande över alla publiceras som tog för lång tid på sig att besöka dem eller inte gjorde det alls; IDF:s stabschef och ministrar i regeringen smyger sig in på sjukhuset genom bakdörren för att inte familjens arga anklagelser mot dem ska offentliggöras, medan många fortsätter att be utanför.

Det finns ett rankningssystem även för de sårade, i termer av samhällsintresse, precis som för de fallna och för fängslade – på basis av deras identitet, deras anknytningar och politik. Där finns Hadar Goldin och Shmueli och där finns också andra familjer. Shmueli är inte den första och kommer inte att bli den sista att såras allvarligt. Hans familjs och vänners smärta är helt och hållet mänsklig och begriplig. Mindre så för resten.

Än en gång är saker och ting upp- och nervända vid Gazas gräns. Offret blir den anklagade, tyrannen blir offret. Det är bara tillåtet att skjuta åt ett håll genom glipan i Gazas mur. Skottlossning i motsatt riktning är ett brott som de två miljoner invånarna i Gaza måste straffas för. Shmueli är polis och krypskytt som fördes till stängslet för att skjuta demonstranter. Med vilket kriterium för moral är det OK för en israelisk krypskytt att skjuta demonstranter medan en palestinier inte får skjuta på dem som skjuter på honom?

Demonstranterna är invånare i Gazas ghetto vars alla protester är en protest för deras frihet, deras ära och deras liv. Ingen protest är mer moralisk och rättfärdig, även om det är Hamas som organiserar den och även om de kastar stenar och avfyrar brandballonger. De står ansikte mot ansikte med en välutrustad armé vars befälhavare igår hotade att bli ännu mer aggressiva, som Barels far krävde. När andra länders arméer skjuter på demonstranter, småflinar israeler ogillande: Vilka onda regimer de är. Men när vår armé gör det, är det inte bara äkta, det är offret. ”Terroristen” vågade skjuta krypskytten som kom för att skjuta honom. Så barbariska de är i Gaza, såna vildar, vi måste krossa dem med allt vi har. Fråga bara dem som ber på parkeringsplatsen vid Soroka sjukhus!

Just då Shmueli sårades, sköt hans kamrater brinnande klot som sårade dussintals av demonstranterna. De flesta sköts i benen – hallå! Vi måste lämna kvar en del till kommande protester – men Omar Abu Nil sköts i huvudet. Det är svårt att hitta mycket om honom; B´Tselems forskare i Gaza fick hjälpa oss att få reda på hans namn. Han är 13 år. Han föddes i ghettot och bodde i Gaza City. Först rapporterades det att han var allvarligt sårad. För två dagar sen hörde B´Tselem att hans tillstånd hade förbättrats och nu var hyggligt. Han äventyrade förvisso inte någons liv, han var förvisso i sin fulla rätt att protestera mot den verklighet han var född och dömd att leva i, kanske för alltid.

Om han återhämtar sig kommer inget att vänta på honom i Gazas getto. Utan att känna till något om honom kan man redan säga att han är dömd att leva utan en nutid och utan en framtid. Han skulle bara kunna drömma om att flyga nånstans, om att vara nånstans som inte är Gaza. Det finns inga massböner för hans återhämtning, hans far tillrättavisar inte någon som han träffar, och även palestinsk media ignorerar honom – det finns ju ändå så många som han.

I Gaza finns det över 300 sörjande familjer sedan den förra protestvågen, åtminstone 36 familjer som förlorat sina barn som dödades av denna förbannade mur, och tusentals med familjer med en sårad eller handikappad familjemedlem av de 27 000 som sårades, 88 av dem har förlorat en kroppsdel.

Ingen tänker på dem. Ingen talar om pojken Omar. Är det tillåtet i Israel att oroa sig för honom? Är det tillåtet att tänka att han är det främsta offret? Eller är vi alla Shmueli, bara Shmueli?

www.haaretz.com/opinion/.premium-everyone-s-worried-about-a-wounded-israeli-soldier-what-about-the-victims-in-gaza-1.10151556?utm_source=General+Mailing+List&utm_campaign=0aba1261f2-

EMAIL_CAMPAIGN_2021_08_24_01_49_COPY_01&utm_medium=email&utm_term=0_586030c60d-0aba1261f2-82761379

Översättning: Anja Emsheimer

Palestinskt-israeliskt initiativ sänder 60 ton med humanitärt bistånd till Gaza

Fem lastbilar med över 3300 lådor med bistånd till Gaza som palestinska medborgare i Israel och israeliska judar samlat in, nådde i måndags remsan.

Oren Ziv, +972 Magazine den 10 augusti 2021

En av de fem lastbilarna med bistånd till Gaza, organiserat av palestinska och judiska medborgare i Israel. (Jeremy Milgrom)

Som en solidaritetshandling med palestinier i Gaza, som fortfarande återhämtar sig efter det senaste kriget i maj, inledde palestinska medborgare i Israel och judiska israeler en donationskampanj som samlade in 3300 låder med bistånd till invånarna på remsan. De fem lastbilarna lämnade på måndagsmorgonen byn Kufr Qara i Israel och kom in på Gazaremsan

genom Kerem Shalom Crossing, den enda handelsövergången mellan Israel och Gaza.

Kampanjen påbörjades för två och en halv månad sedan vid slutet av den 11:e dagen med krig, och på initiativ av palestinska medborgare som ville hjälpa invånarna i Gaza. Bidragen – kläder, skor, leksaker, skolväskor och matvaror – samlades in utan någon koppling till en organisation, och med hundratals människor som deltog. Över 100 avlämningsplatser sattes upp i landet och i Kufr Qara upprättades ett sorteringscenter.

Ett lastbilsföretag anmälde sig att kostnadsfritt transportera bidragen till Gaza. Bidragen inspekterades sedan av Hamas myndigheter och fördes i onsdags till en lagerlokal varifrån de kommer att distribueras till nio olika organisationer på remsan. Medan palestinska medborgare tidigare har skickat konvojer med bistånd till Gaza, fick detta initiativ mer uppmärksamhet eftersom israeliska judar deltog.

”Idén föddes när jag såg Gazafolkets lidande. Det gjorde så ont i mig”, sade Ihab Masalha som initierade bidragskampanjen. ”Vi ville utvidga det humanitära biståndet från de arabiska samhällena i Wadi Ara [en region i norra Israel]. Jag trodde [att vi skulle få in] fem eller sex ton, och i slutändan fick vi in över 60 ton.”

Masalha sade att fastän det inte var det ursprungliga målet, visar bidragsprocessen på problemet i Gaza. ”Belägringen av Gaza måste få ett slut, de lever i ett jättefängelse. Deras lidande är obeskrivligt – det är omänskligt”, sade han.
Yehudit Harel, som anslöt sig till Masalha för att leda operationen, är en veteranaktivist och bor i staden Rosh HaAyin i centrala Israel. ”Under kriget var jag chockad över allt som hände, särskilt mellan judar och araber,” sade hon och syftade på våldet som i maj bröt ut bland civila i israeliska områden. Harel träffade Masalha genom Neighbors at Peace group på Facebook, som skapades ”för dem som stödjer samverkan och vill verka för det” i området Wadi Ara. Hon sade att hon gick med i kampanjen ”eftersom hon kände en enorm hjärtesorg över det som hände och ett behov av att sända ett budskap om fred”.

Harel sade att hon var förvånad över hur många människor som mobiliserade sig för operationen. ”Jag kontaktade människor som jag känner och som arbetar i olika organisationer, och dom skickade det vidare till sociala media. På väldigt kort tid började volontärer komma. Folk ville sätta upp affischer med avlämningsplatser i sitt samhälle, plötsligt var det 70 stycken såna, och folk skickade inbjudan till bekanta och vänner så vi kunde få ihop en stor mängd med bidrag.”

Palestinier kör bredvid ett förstört hus i Rafah efter att det hade träffats av ett israeliskt luftangrepp i närheten av Al-Rimal, Gaza city den 30 maj 2021. (Abed Rahim Khatib/Flash90)

”Det fanns dom för vilka arabiskt-judiskt samarbete var något nytt. Det här är viktigt och det ägde rum mot bakgrund av det som hände i maj”, tillade Harel. ”Åttio procent av bidragen är kläder för alla åldrar, inklusive nya bröllopsklänningar som det arabiska samhället hade skänkt, och som en organisation sen kommer att få och hyra ut dem till brudar för en symbolisk summa på 10 shekel.”

”Människor har i åratal lidit av svår fattigdom och i många år utan något som helst hopp”, fortsatte Harel. ”Vi försöker förmedla ett budskap om att det här är en situation som inte kan få fortsätta. På den israeliska sidan fanns det en känsla av att det var orättfärdigt.”

Enligt Masalha var överföringen av bidrag inte lätt att genomföra. Deras första begäran förvägrades dem, förklarade han, och de israeliska myndigheterna bestämde att endast blöjor och mat kan få föras in i Gaza. Genom att det regionala samarbetsministeriet ingrep, med ledning av Issawi Frej från Meretz, kunde gruppen få de nödvändiga tillstånden. ”Vi hade svårigheter med tillstånden. Varje gång var det något annat. Först godkände de leksaker men inget annat. Det var psykiskt ansträngande”, sade Masalha.

Kontakten med Gaza samordnades av Tahani Abu Dakka och Ashraf al-Ajrami, två f.d. ministrar i den palestinska myndigheten som ursprungligen kom från Gaza men nu bor på Västbanken. Båda arbetar för närvarande hos Damour, den palestinska utvecklingsorganisationen.

Organisatörerna märkte att efter att de hade fått fler bidrag än förväntat, skickade de en del av dem till Västbanken. De hade särskilt fokus på bidrag till South Hebron Hills, som under de senaste månaderna har upplevt ökat bosättarvåld, likaså till Humsa, ett litet samhälle i Jordandalen som av israeliska myndigheter har förstörts sex gånger på mindre än ett år.

En version av denna berättelse publicerades först på hebreiska i Local Call.

Oren Ziv
Oren Ziv är fotograf, han var en av medlemmarna som grundade Activestills photography collective, och medarbetare i Local Call. Sedan 2003 har han dokumenterat en rad sociala och politiska problem i Israel och på de ockuperade palestinska territorierna med tonvikt på ´aktivistsamhällen´ och deras kamp. Hans reportage har fokus på folkliga protester mot muren och bosättningar, bostäder till rimligt pris och andra socioekonomiska frågor, antirasism och kamp mot diskriminering samt kampen för att befria djur.

https://www.972mag.com/palestinian-israeli-aid-gaza/?utm_source=General+Mailing+List&utm_campaign=f0c1897e53-EMAIL_CAMPAIGN_2021_08_13_03_27&utm_medium=email&utm_term=0_586030c60d-f0c1897e53-82761379

Översättning: Anja Emsheimer

Att sluta finansiera ”ideell” rasism från New York till Palestina

Nada Elia, Middle East Eye den 1 september 2021

En ny organisation utmanar amerikanska lagar ifråga om välgörenhets-status, som ser miljontals med skattebetalares dollar kanaliseras till israeliska bosättargrupper och deras satsning på att fördriva palestinska familjer.

Den vitt spridda videon på YouTube på en israelisk bosättare, Yaakov Fauci, som talar om för palestiniern Muna el-Kurd att ”Om jag inte stjäl ditt hus, är det nån annan som kommer att stjäla det” gav många

amerikaner en bister insikt i exakt hur etnisk rensning går till: det är stöld, skamligt erkänd som sådan.

Demonstranter håller palestinska flaggor och plakat medan de sjunger till stöd för Palestina på Manhattan i New York City den 18 maj 2021 (AFP)

Och det kommer från en position med total rättighet och absolut inte har något ansvar för följderna av ens handling. ”Jag gillar det som är ditt, varför skulle jag inte vara den som stjäl det?”

Det faktum att Fauci, som kommer från Long Island, New York, finansieras av en amerikansk bosättarorganisastion, var också en nyhet för många, tillsammans med insikten att den här organisationen inte var den enda organisationen av det slaget som samlar in pengar i Förenta staterna för att sponsra amerikanska judar, villiga att ta över palestinska hem.

Nu kastar en nyligen startad koalition, Defund Racism, ljus över några av dessa grupper som varje år ger miljontals med avdragsgilla dollar till bosättarprojekt och detta på amerikanska skattebetalares bekostnad.

Som Mohammed el-Kurd, Munas tvillingbror, förklarar: ”Vi talar ofta om bosättarkolonialism, och vi säger det, och det är den term som ofta är

akademisk, och vi använder den för att beskriva vad som pågår. Men när man kommer och ser det och hur det manifesteras – hur denna bosättar-kolonialism kristalliseras i det verkliga livet – det är dessa bosättar-organisationer som aktivt arbetar för att förflytta palestinier eller isolera palestinska samhällen från varandra i Naqab, på -48 ockuperade områden eller på Västbanken."

Uppnåeligt mål

Defund Racism ber statsåklagaren i New York, Letitia James, att sätta stopp för dessa USA-baserade institutioner från att hävda att de är "välgörenhets-institutioner" och därför befriade från att betala skatt. De är särskilt hoppfulla om att James kommer att upphäva statusen 501(c)(3) för varje bosättar-organisations skattesponsor i USA.

Defund Racisms organisatörer talade om för Middle East Eye att de tror att deras mål går att uppnå eftersom James, som gått emot National Rifle Association (NRA är en av USA:s mest inflytelserika lobbygrupper), har beprövade meriter.

Genom att dessutom be James att undersöka missbruket av "statusen som välgörenhetsinstitution", snarare än att försöka få igenom ett lagförslag i representanthuset, sen senaten och sen få Förenta staternas president att skriva under den, uppmanar kampanjen en vald tjänsteman att se till att gällande lag upprätthålls.

För läsare som inte är bekanta med 501 (c) (3) så beviljas denna skattebe-teckning ideella organisationer som har godkänts av Internal Revenue Service som skattebefriade välgörenhetsorganisationer. "Välgörenhet" är brett definierat för syften som gäller religion, utbildning, välgörenhet, vetenskap, litteratur, test för allmän säkerhet, främjandet av ickeprofessionell sport, eller förhindrande av grymhet mot djur och barn.

Att ha fått status av "välgörenhet" betyder att när amerikanska medborgare eller invånare donerar till dessa organisationer, kan de hävda att deras donation är skattebefriad. Det här beror på att välgörenhetsorganisationer antas erbjuda tjänster som den federala eller statliga regeringen annars skulle behöva sörja för, eller att invånare skulle behöva ordna det själva på egen bekostnad.

Defund Racism hoppas att James kommer att dra slutsatsen att dessa organisationer kränker grunden till deras välgörenhetsstatus eftersom de inte förser någon befolkningsgrupp i USA med någon allmän nyttighet. Som gruppens, Defund Racism, verksamhetsbeskrivning lyder "att avslöja orätt-färdiga handlingar som finansieras av dessa organisationer genom att

Den palestinska aktivisten Mohammed el-Kurd i det annekterade östra Jerusalemdistriktet Sheikh Jarrah. Plakatets arabiska text säger ”Rätten till ett hem är en okränkbar rättighet.” (AFP)

använda deras välgörenhetsstatus, stoppa utnyttjandet av amerikanska välgörenhetslagar som finansierar bosättarextremism och våld, och som resultat, underkastelse och fördrivning av palestinska samhällen.”

Och de hoppas att palestinska solidaritetsorganisationer i USA ska förstärka deras upprop.

Att avslöja deras ohederlighet

Defund Racisms webbsida är mycket informativ och dokumenterar de aktiviteter som många av ”bosättarrättsgrupper” finansierar fördrivningen av palestinier från deras hem i Sheikh Jarrah, Hebron, Silwan, Naqab med flera. ”Den summa pengar som bara en handfull välgörenhetsorganisationer, registrerade i New York, dumpar i den israeliska bosättarrörelsen är häpnadsväckande” säger den. ”Från 2014 till 2019 hade en handfull organisationer 319 921 483 dollar i intäkter.”

Över 200 organisationer i huvudsak i Palestina och aktivister stödjer kampanjen.

Strukturella förändringar

Men i slutänden handlar inte denna kampanj, liksom så mycket aktivism för rättvisa i Palestina genom åren, bara om palestinska rättigheter. Förutom att sprida ljus över smädelserna mot palestinier, handlar denna kampanj även om att avveckla de sätt som de amerikanska 501 (c) (3) strukturerna även finansierar vit överhöghet och andra hatgrupper. Sålunda avslöjade till exempel Southern Poverty Law Center, i sin rapport 2020 att:

”På senare år har talrika välgörenhetsinstitutioner använts av donatorer för att indirekt stödja organisationer som använder sin ideella skattestatus för att aktivt försöka finansiera rasism och bigotteri. 2013 och 2014 fick till exempel National Policy Institute, en organisation som startades av den vita nationalistledaren Richard Spencer, två anonyma Donor-Advised Fund (DAF)-bidrag från Community Foundation for the Central Savannah River Area. Spencer har använt National Policy Institute för att förespråka en ”etnostat´ som skulle vara en säker ´plats´ för vita människor.”

Ett år tidigare, i maj 2019, hade California Branch of the Council on American Islamic Relations, publicerat Hijacked by Hate: American Philantropy and the Islamophobia Network, en rapport som kartlägger flödet av finansiering från skattebefriade fonder till antimuslimska grupper.

Som Defund Racism säger i sin verktygslåda: Den här kampanjen för att avkolonisera det amerikanska ideella systemet är ett sätt som gör att vi kan förena motståndsgrupper. Det är ett sätt för oss så att vi kan bekämpa antisemitism och kolonialism samtidigt på meningsfullt sätt och kan resultera i strukturella förändringar. Vi uppmanar [till] ett slut på denna finansiering av rasism – all rasism. Är ni med?

De åsikter som uttrycks i denna artikel är författarens och reflekterar inte nödvändigtvis redaktionens politik i Middle East Eye.

Nada Elia undervisar i The American Cultural Studies Programme vid Western Washington University, och håller just nu på att komplettera en bok om palestinsk diasporaaktivism.

https://www.middleeasteye.net/opinion/us-israel-palestine-defunding-racism-settlers?utm_source=General+Mailing+List&utm_campaign=edbcca62e2-EMAIL_CAMPAIGN__2021_09_01_02_37&utm_medium=email&utm_term=0_586030c60d-edbcca62e2-82761379

Översättning: Anja Emsheimer

Israels nya president, liberala sionisters älskling, säger att våldsam religiös bosättning ligger i ´mitt DNA´

Israels president Isaac Herzog reste omkring i bosättningen Har Brachas utpost som regelbundet terroriserar palestinier, och tillkännagav att det judiska folkets samhörighet med den marken inte kan ”förnekas eller förminskas”.

JONATAN OFIR, Mondoweiss, den 2 SEPTEMBER 2021

Israels president Isaac Herzog (på knä till vänster om mitten) besöker en skola i en illegal israelisk bosättning den 31 augusti 2021. Han sade på twitter, ”jag håller nu på att avsluta ett besök i Samarien... Tack, min vän Yossi Dagan, fullmäktigeordförande, för gästvänligheten”.

Den nya israeliska presidenten Isaac Herzog, före detta ledare för Labor, reste i tisdags omkring i bosättningarna på norra Västbanken, och sade: ”Bosättningen Har Bracha ligger i mitt DNA såsom israel och såsom jude”.

Herzog togs emot som gäst av bosättningens ledare Yossi Dagan, chef för Samaria Regional Council, och besökte skolor före skolstarten.

Alla bosättningar på ockuperat palestinsk territorium är illegala enligt internationell rätt, men en del är betydligt mer religiöst fundamentalistiska och våldsamma än andra. Har Bracha är definitivt en av dessa.

Har Bracha ligger bara en kilometer söder om Nablus och mindre än en kilometer nordost om den palestinska staden Burin. Både Har Bracha och Yitzhar, en annan bosättning bara en kilometer söder om Burin, har regelbundet terroriserat den palestinska byn. Och båda upprättades på mark som Israel konfiskerat från Burin och närliggande byar.

Yitzhar, liksom Har Bracha, är känt för sin fundamentalistiska judiska yeshiva. Rabbinerna där var 2009 upphovsmän till ”King´s Torah”, en bok som förespråkade att bebisar och barn till ”Israels fiender” skulle dödas, detta med försvaret att ”det är klart att de kommer att växa upp för att skada oss”. Om man söker i den kända israeliska människorättsorganisationen B´Tselems databas om ”Stat stödjer våld” och avgränsar ”Burin”, får man upp en lång lista på händelser. Burin har ”under åren lidit av upprepade attacker av bosättare,” säger B´Tselem, de flesta av dem inbegriper bosättare från Har Bracha och Yitzhar som är grannar med byn. Händelser som dessa:

Den 23 januari 2021 kom ca 10 bosättare, inklusive säkerhetssamordnaren i Har Bracha och omkring fem soldater, till trakten av Burins nordöstra utkanter. Bosättarna började kasta sten på ett hus under uppbyggnad, ca en kilometer bort från utposten av bosättningen Sheh Ya´akov (Givat Ronen). Just då var ägaren, Ibrahim ´Eid (43) och flera arbetare i huset. Flera bybor samlades på platsen och försvarade huset mot bosättarna...

Det var bosättarnas tredje attack på ´Eids hem sedan i juni 2020: Den 18 juni 2020 kastade bosättare stenar på huset, hade sönder dess vattenledningar och tände eld på oliv- och mandellundar i närheten. Soldater som kom till området kastade tårgasbehållare och sköt gummibelagda metallkulor på invånare som hade samlats för att försvara egendomen. Den 9 oktober 2020 kastade bosättare sten på husen i området. En kort stund senare stoppade säkerhetssamordnaren i Har Bracha en bybo som kom förbi, krossade hans bilfönster, sköt två skott i luften, tog tag i honom och överlämnade honom till soldaterna som höll kvar honom i tre dagar utan någon orsak. Den 10 oktober 2020 kastade bosättare sten på huset och slog sönder flera av dess fönster. Även denna gång kom soldater och kastade tårgasbehållare på byborna...

Så ni förstår nog. Det här är platsen för de mest våldsamma bosättarna på Västbanken. Och Herzog är en liberal sionistisk älskling: en vanlig talare i J Street, den liberala Israel-lobbyn som välkomnade honom som president. Har Bracha är också en ganska isolerad bosättning. Det är mycket långt från det

som kallas ”bosättarblocken” nära den gamla gröna linjen, vapenstilleståndslinjen 1949.

Den israeliska vänstern – även den kände Herzog – brukade skilja mellan ”bosättarblocken” och de isolerade utposterna, för att markera ”blocken” att det i Israel råder ett större samförstånd om att inbegripa dessa block vid gränsdragningen ifall av en tvåstatslösning. Det betyder att blocken i vilket fall som helst antogs annekteras av Israel , medan de isolerade bosättningarna skulle behöva evakueras.

Herzog själv gjorde den skillnaden när han beklagade FN:s säkerhetsråds resolution 2334 år 2016, som menade att alla bosättningar var ”flagranta kränkningar” av internationell rätt (den enda som president Obama lät passera under de få sista veckorna av sin tid som president). Herzog beklagade att resolutionen skadade ”bosättarblocken”. Han sade ”Jag tänker definitivt inte initiera eller möjliggöra något byggande utanför blocken”.
Men nu som president går Herzog förbi den distinktionen: ”*Jag vill för ett ögonblick lägga de politiska diskussionerna åt sidan om en slutlig lösning med våra palestinska grannar för att tala om en enkel sanning – det judiska folkets djupa samhörighet [med] detta område [Judeen och Samarien] som inte kan förnekas eller förminskas.”*

Det här är antagligen apolitiskt. Herzog har fått en religiös uppenbarelse:

Varje besök i Samarien är en djupdykning ner i djupet av vår historia. Det förgångna och det nuvarande är sammanflätade här mellan bergen.
Men i motsats till Herzog vill jag lägga den religiösa schmaltzen åt sidan och titta på den politiska bilden här.

Det är knappast en hemlighet att det råder en samsyn om bosättningarna i Israel, ganska mycket genom hela det politiska spektrumet. Det hysteriska svaret på Ben & Jerry´s beslut nyligen att sluta göra affärer i bosättningarna har också klargjort detta.

Liberala sionister är en del av denna samsyn. Den liberala sionistiska hjälten Ehud Barak skrev för några år sedan att vänstern behöver få mer beröm för sin del i ´att befria hela Samarien´ och för ”bosättarföretaget” som han är ”stolt över”, och som är ”absolut nödvändigt för vår säkerhet”.

Och nu har prinsen i den liberala sionismen, Isaac Herzog, bekräftat inte bara att ´bosättarblocken´ med sina ekonomiskt motiverade bosättare finns i hans hjärta, utan också att de mest religiöst fundamentalistiska, våldsamma och isolerade bosättningarna finns i hans ”DNA”.

Det är också ett budskap att komma med. Kom och få till en ”tvåstatslösning” utifrån det.

https://mondoweiss.net/2021/09/new-israeli-president-darling-of-liberal-zionists-says-violent-religious-settlement-is-in-my-dna/?utm_source=General+Mailing+List&utm_medium=email=utm_term=0_586030c60d-12f833b32a-82761379

Översättning: Anja Emsheimer

Bennett's Responsibility

Prime Minister Bennett
Explicitly announced
That "There will be
No political process
With the Palestinians".

In other words,
He informed the Palestinians
That they have no hope whatsoever
To get free
Of the Israeli occupation
Through negotiations.
Any road to liberty
By non-violent means
Was completely closed off.

The six Palestinian prisoners
Who staged a daring prison break,
Are admired by their people
As freedom fighters,
While Israel regards them
As dangerous terrorists.
They may provide the spark
Setting off a great conflagration

The full responsibility
For all developments
From this point onwards
Lies firmly with Naftali Benet.

Gush Shalom Statement -
Sept. 13, 2021
Contact: Adam Keller
+972-54-2340749

https://www.middleeasteye.net/news/israel-palestine-no-war-no-peace-bennett-biden-status-quo

Most Israeli citizens

Consider it obvious
That their country
Is concerned
About the fate of
One POW pilot
Who disappeared
35 years ago,
And is prepared
To resort to kidnapping
In order to glean
Information about him.

Most Israeli citizens
Cannot comprehend
Why the Palestinians
Are concerned about
The fate of
Thousands of their people
Who are imprisoned in Israel
And why Palestinian organizations
Are prepared to
Resort to kidnapping
In order to release
Those prisoners.

The camel cannot see
Its own hump.

Gush Shalom statement October 7, 2021
Contact|: Adam Keller +972-(0)54-2340749

POLITISK PROGRAM

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndsaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

VERKSAMHETSPROGRAM

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:
1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m
6. Främja en dialog mellan Palestinier och Judar i Sverige

JIPF-bladet
c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm.
E-post: redaktionen@jipf.nu
är medlemsblad för föreningen Judar för Israelisk-Palestinsk Fred,
Talespersoner:
Dror Feiler, tel.: 070 285 5777 och Staffan Granér, tel.: 070 354 9687
Hemsida: www.jipf.nu
Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.
Årsavgiften är 290 kr.
Enbart prenumeration kostar 190 kr/år.
Gåvor tas tacksamt emot.
plusgiro 475 29 17-7